

Výklad vize 140

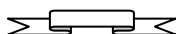
můj příspěvek na Neviditelném Psu

Re: Re: Re: Re: Re: Kluci, vyprdněte se na sourozence:

Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 02.08.2007 18:13

...upřesnil bych : Pouze mionové neutrino je hmotné. Tauové a elektronové neutrino opravdu hmotné není, tedy já jsem o tom přesvědčen (vychází mi to ve vzorečkách) ; a protože mezi sebou oscilují (takže by záhadně i ztrácely a nabývaly svou hmotnost při oscilaci) tak je nutné uvažovat v jaké pozorovací pozici -soustavě jsou jejich hmotnosti "snímány" a zda se neděje něco s tou skálopevně "neměnnou pozorovací soustavou" ... ona je totiž ve tvaru-podobě 3+3dimenzionální. A tak se v té soustavě pozorovatele (aniž to on ví, vnímá a chce vnímat-pozorovat pozorovatel) mění jedna ze složek časových. (!) V jedné dimenzi časové dochází ke změně, v té časové dimenzi ze tří, kterou fyzikové dodnes opomíjí. (!) Elektronové neutrino je přímo "kvantíkem času" ...divné, že ? (Tauonové neutrino je komplikovanější, je vlnobalíčkem dvou dimenzí časových). Pokud fyzika věří na "fragmentaci" časoprostoru na Planckově škále, že pod touto hodnotou už je časoprostor nespojitý, zrnitý, pak právě tam někde je nutné hledat onen "kvantík" času (fyzikálně je to elektronové neutrino)) a ten je tím elektronovým neutrinem - proto projde veškerou hmotou, aniž s ní interaguje. Teprve mionové neutrino interaguje s hmotou. To že při oscilaci neutrin se „přehazuje“ i jejich stav hmotnosti je sice podivné, ale ono to bude komplementární se změnami samotného časoprostoru, jeho křivosti, nikoliv křivosti v osách délkových (na délkových dimenzích) ale na těch časových třech dimenzích (!) Změně hmotnosti v gravitaci pomocí křivení „dédkového časoprostoru“ v tom nevidíme nic podivného, ale přeměně křivosti časových dimenzí že ty mění hmotnost neutrin, to se pokládá za novum, že ? ano, tam hledám své vize. A konečně mám se s kým o tom bavit bez poškelbování.

Zde mám asi logickou chybu, nevyřešený problém ...

Výklad vize 141

OPIS z debaty na Neviditelném Psu :

Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 15.08.2007 14:13

Vidím, že relevantních námitek proti HDV se nedočkám...chápu,... je to "**budoucí** vědecký názor" to znamená, že předběhl tuto dobu, ...ale mohl bych aspoň dostat dílčí protiargument k tomu, že Lorentzovy transformace a relativita potažmo má důvod jinde než se nyní uvádí a že jím je pootáčení soustav ((které mimo jiné souvisí s globálním zakřivením časoprostoru, který by nebyl zakřiven kdyby v něm nebyla hmota, ... a i ona je také "vyrobena křivením" !! toho časoprostoru a kde - prozatím - matematickou podobu toho křivení neznám)) . ? Pokud nemáte pádné protiargumenty, podejte (aspoň) indicie proč je nemáte...a zda je vůbec někdo někdy mít bude ?! Do té doby je HDV ve hře... Díky a ...a slunce v duši.

Autor: pbla4024 **IP:** 194.103.215.xxx **Datum:** 15.08.2007 15:18

HDV začne být ve hře teprve ve chvíli, kdy bude dávat přinejmenším stejně dobré předpovědi pro experiment jako teorie relativity. Spočítejte ve vaší "teorii" predikci stáčení perihelia Merkura, pokud vám vyjde cca 43 úhlových sekund za století, jste ve hře.

Autor: Cerveny **IP:** 213.29.33.xxx **Datum:** 15.08.2007 21:56

Josef, Ty vidíš časoprostor moc metafyzicky. Časoprostor jako takovej je reálná konfigurace, uspořádání něčeho (éteru - podle mého). "Prázdný", matematický (čas)oprostor je idea, matematická kategorie, není v něm co měřit, nemá reálná měřítka, jeho metrika by nutně musela být postavená na vodě, na úvaze, názoru na ideji, byla by neodvoditelná, nepoměrná.... Reálný vesmír, ano, lze deformovat stejně jako když zmáčkneš např. gumu - v určitém místě směru má jiné **reálné** vlastnosti než v jiném a tyto vlastnosti lze objektivně změřit...

Zdenku + pbla : Pokuste se, vážení přátelé, pouze o zjednodušenou úvahu podle mého návodu : Fyzika říká, že hmota zakřivuje časoprostor (O.K.?)...pokud to tak je, nelze v mozku zničit vznik logického výroku, že tím pádem musí být celý vesmír zakřivený (O.K.?)...tj. globální časoprostor je zakřivený. Pak si položte otázku : co to je „křivit časoprostor“ ? co ?...co to může být ? ((a jak vypadá časoprostor nezakřivený ?, a kde je ?)). Mozku nemůžete zakázat vznik další logické otázky, že je-li časoprostor pouze ze dvou veličin, pak „křivost obecně“ musí být **nějaký** jejich vzájemný poměr ... ptám se : jaký ? (O.K.?)...Potažmo ““tvrdím““, že *princip křivení* veličin (tj. vzájemné poměry intervalů na dimenzích veličin délka a čas do nějaké mě neznámé vlnové, vlnobalíčkové matematiky) **je principem realizace i hmoty** (nejméně !, hmoty-látky k níž postačí několik elementů). Je to snad šarlatánské myšlení ? hodné upálení ? anebo vyplývá logicky ze stavu vesmíru (m ; x ; t). Kdo umí a jak umí **prokázat vadnost takové úvahy-názoru-vize**, že „princip křivení“ veličin časoprostorových (tj. jejich nejednotkové poměry ; cccc = 1/1 je jednotkový poměr) nemůže být principem realizace stavby základních elementů hmotových (p ; n ; e-) a to z veličin „délka a čas“. Děkuji za námahu přísně logické dedukce Vašich PROTIARGUMENTŮuuuu.

Dodám k tomu :

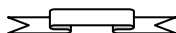
Pokud kdokoliv vymyslí vizi např. „Bůh“, pak už mu nikdo nemůže zakázat vymyslet Bibli. Pokud někdo vyřkne vizi-nápad „tam někde je nadpřirozeno, jiný svět“ (od faraónů přes Islám, až k Židům, Řekům-Rímanům s bohy na Olympu) pak nikdo nemůže zakázat logice vyslovit „Peklo“ a nemůže zakázat Janu Drdovi napsat pohádku Čert a Káča a vyličit jak to v tom Pekle vypadá. Na stejném principu logiky nyní se já ptám Vás : pokud nelze zakázat vyslovit vizi „křivení“ časoprostoru, pak už nelze ani zastavit logiku domýšlet a domnívat se že může být i stavba hmoty realizována „křivením časoprostoru“ na lokální úrovni a ... a už jen matematikové mohou nastoupit se svým kreačním uměním a takový postup „křivení“ modelovat (Jan Drda to Peklo také modeloval bez předlohy) do podoby základních vlnobalíčků pro proton, neutron a elektron. ... atd.(Jak můžete HDV zardousit mlčením nebo nadávkami ?) Další „matematika“) libovolný znakový papírový popis) výroby složitějších hmotových struktur už je známá : jmenuje se chemie a potažmo biologie – to vše jsou zápisové techniky chování těchto složitých struktur,(už skoro vybádané). Na té zahajovací úrovni vzniku mohou být vyrobeny „*křivením dimenzí veličin délka a čas*“ . Podejte mi důkaz zcestnosti takové vize a takový argument, který HDV odsoudí do smetí totálně a neodvratně zásadním poznatkem...a podepište se pod něj.

pbla, napsal, **citace** : “*HDV začne být ve hře teprve ve chvíli, kdy bude dávat přinejmenším stejně dobré předpovědi pro experiment jako teorie relativity. Spočítejte ve vaší "teorii" predikci stáčení perihelia Merkura, pokud vám vyjde cca 43 úhlových sekund za století, jste ve hře.*“

(**reakce**) : Pokuste se pochopit, že já ani chlup, ani deko, ani centák, ani píd', ani, ani...nemám v úmyslu bourat tou svou HDV soudobou fyziku !! Pochopil jste to ? Pochopil jste, že já **pouze** veškeré soudobé poznatky zapsané do zápisové techniky na papíře těch „*pravých venkovních přírodních faktů*“ **přepisují do jiné znakové řeči**, a to do dvouznakové podoby, kde jedním znakem je veličina x-délka (x na třetí - prostor) a veličina t-čas (ovšem i ona, čas-veličina má více dimenzí, které nikdo dosud nezkoumal a tato vize na zkoumání čeká).

Takže : Na zápisové provedení všech interakcí v historii zjištěných byla použita za 200-500 let „taková-maková“ znaková technika...A já jí nerevidoval, pouze přepsal do binární podoby, do jiné řeči, abych se „přesvědčil“ zda může fungovat vesmír potažmo hmota „vyrobená z časoprostoru samého“ ((na papíře tedy leží dvě zápisové řeči))...téměř nic víc jsem neudělal. To, že můj počín tímto směrem vedený přinesl nějaké novinky, návrhy a domněnky, za to já nemůžu, to tak obvykle bývá, a já je netvrdím, jen přednáším. Pouze ty novinky je zapotřebí probádat a revidovat.Vy po mě žádáte, abych celou HDV ověřil experimentama ? sám ?...to je hňupské přání, a pokud já dědek z paneláku to neověřím ve FERMILABech a CERNeCh tak že chcete říci, že tím pádem ta HDV už není ve hře ? Nezlobte se, už

jsem to řekl, je to hñupský argument. Dtto o tom ““pootáčení soustav““, umím to dokázat i matematicky a vůbec tím nebourám soudobou teorii relativity, její fungování, pouze ukazují na jiný důvod té „relativity“.

Výklad vize 142

Re: Re: PS:

Autor: Sokratés **IP:** 88.103.161.xxx **Datum:** 17.08.2007 23:00

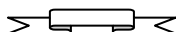
Téměř všichni relevantní fyzikové se shodují v jednom: fyzikální vakuum není materiální prázdno. Je to prý prostředí s nejmenší možnou (nenulovou snad?) hustotou energie, alias hmotnosti. Co to tedy je když je to materiální? Éter má tu smůlu, že byl od počátku spojován s představou nějakých všeprostupujících mechanických kuliček. Představa, že by se hmotné částice "prodíraly" houštinou éterových částic je jistě absurdní. Ale jakpak se "prodírají" elektrické náboje tuhým polovodičem? Přemýšlel jste někdy o tom, že tohle může být princip pohybu elem. částic vakuem? Jsem přesvědčen, že všechno tkví v tomto principu pohybu a v genealogickém vztahu elementárních částic a materiální struktury vakua.

[reagovat](#)

Re: Re: Re: PS:

Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 18.08.2007 00:15

...i já jsem o tom přemýšlel ... a v intencích své HDV odpovídám tak, že vakuum (časoprostor prostý od hmoty/látky) je časoprostorové prostředí. Jaké ? Jak už víme (fyzikové to říkají) tak na planckových škálách je časoprostor bizarně křivý – pěnovitý (krom gravitační křivosti, která je po celém vesmíru) a ... a v duchu HDV vedu snahu vysvětlovat, že každá „vyšší“ křivost časoprostoru spěje ke stavbě hmotových struktur, že křivení časoprostoru je principem stavby hmoty vlnobalíčkováním v mikrosvětě z časoprostorových dimenzí samotných, tak i vakuum a v něm (fraktální) časoprostorová pěna je tou „líhni“ nejen virtuálních párů – vlnobalíčků symetrických (podle matematického předpisu-pravidla-principu který neznám) jako elementární částice už stabilně neproměnné asymetrické (já je nazývám klony navěky) dokud je a) násilím „něco“ nerozbije anebo ty složitější vlnobalíčky nerozdělí interakce či chem. reakce na jiné vlnobalíčky ... a „vyskakují“ z vakua - z pěny do „plochého“ časoprostoru coby hmotné částice...a to jako asymetrické vlnobalíčkové klony.

Výklad vize 143

Pane Streit, kladete svou otázku už podruhé možná potřetí :„Budou obě dvojčata stejně stará? Pokud ano, kde se ztratila dilatace založená na rychlosti inerciálního pohybu, a to jak při cestě tam, tak při cestě zpět?“ a očekáváte odpověď, tedy vyzýváte k odpovědi a když jí dostanete pak je nečtete. Dal jsem Vám jí v této debatě zde 07.07.2007 14:09. Zopakuji Vám to :

Raketa i při změně kursu při obrátce směrem k Zemi nemění svou rychlost vééé blízkou cééé. A to, že jí má - vé → cé- vyhodnocuje stále domácí pozorovatel S(1) Země. Takže se raketa vrací domů toutéž rychlostí vé blízké cé při níž (je-li vé = konst.) je měřena dilatace (tempo stárnutí, nikoliv stáří) stejné a do Země taky tou rychlostí narazí (což je stejné jako když do

atmosféry vletí mion, nebo jiná relativistická částice). Těsně před dopadem rakety (ona má to véé blíží se céé) snímá soustava S(1)-pozemšť'an z rakety S(2) hodnoty a ony musí ! být relativistické tj. s dilatací času stejnou jako při obrátce „tam“, protože se stále ta rychlost vééé vůči Zemi nezměnila...Záleží na rychlosti nikoliv na vzdálenosti soustav. Takže i když se raketa k Zemi blíží tou véé blíží se céé, tak stále má pootočenou soustavu a stále musí pozorovatel v S(1) měřit stejnou dilataci času rakety..., což znamená, že „stáří velitele před příletem“ rakety je menší než „zestárnutí“ pozemského pozorovatele **měřeno hodinami pozemského pozorovatele**. Kdyby se chtělo dvojče z rakety pozdravit s dvojčetem na Zemi, a nevletělo do Země skoro-céééčkem, musela by raketa „z p o m a l i t-brzdit“ ! , a to znamená, že by se přitom opět to cestovní pootáčení vracelo zpětným pootáčením na stav-polohu soustavy S(1) a byly by obě soustavy S(1) a S(2) znova totožné a tím i to jejich stáří...protože **při zmenšování zrychlení, brždění** tj. opačného pootáčení soustavy, **by také docházelo při měřitelných stop-stavech véé stále menším k nárůstu tempa stárnutí velitele rakety** tj. velitel by pro pozemského pozorovatele prudce stárnul, což by velitel na sobě nepozoroval, a po zpomalení až zastavení rakety byl by velitel na přistávací dráze opět tak starý jako jeho dvojče než vyletěl do kosmu. Malá oprava : poslední věta byla "byl by velitel na přistávací dráze opět tak starý jako jeho dvojče než vyletěl do kosmu." a to je špatně. Ono oba bratři by byli stejně staří , nikoliv, že vy se kosmonaut věkem vrátil na věk při startu

Re: Úloha pro zastánce TR (níže):

Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 07.07.2007 12:41

Dušan Streit se obrací na odborníky a žádá pouze je o odpověď. Prohřeším se a jako neodborník se vyslovím taky (aspoň k té STR). Doslovná citace prof.Jiřího Langer zni : *Hodiny, které se pohybují vzhledem k inerciálnímu systému (v němž platí princip setrvačnosti), jdou pomaleji než hodiny, které jsou v daném systému v klidu. Toto zpomalení chodu času závisí pouze na rychlosti hodin, ne na jejich zrychlení vůči inerciální soustavě.* Když si jeho slova dokreslíme a více zpřesníme, tak : hodiny-na raketě jsou v soustavě S2 a Zem je soustava S1 a je pasována do klidu (ona S1 neví jak se vesmírem pohybuje, není vůči čemu absolutně neměnnému srovnat). Hodiny v soustavě S1 mají jisté tempo o kterém nelze říci proč je takové, ale toto tempo „ukrajování-tikání“ intervalů je nejrychlejší možné z pozorovatelných S1 pozorovatelné. Z pozorovatelných S1 tedy pozorujeme vlastní tempo toku časových intervalů a další všechny toky-plynutí času na jiných tělesech S(n) tj. na jiných soustavách a tam – viz slova Langer – platí STR a tedy zpomalování tempa času ; opakují : na S(n) tělesech vzhledem k základnímu pozorovateli v S1. Čili hodnotí S1 jak to vypadá na S(n), nehodnotí S2 svoje tempo času – jemu se nemění v jeho S2 on nepozoruje sám na sobě dilatace času, pozoruje to S1 o něm o S2 a tedy S1 snímá informace do své soustavy o cizích S(n). Dále říká prof. Langer, že dilatace-zpomalení chodu času v S(1) rakety závisí pouze na rychlosti té rakety nikoliv na zrychlení té rakety. Upráším : Raketa může mít zrychlení (proměnné i konstantní) ale pro posouzení dilatace musí pozorovatel S1 vzít-sejmout-obdržet k hodnocení ze zrychlující se rakety „stop-stav“ v němž „je“ raketa v rovnoměrném pohybu tedy bez zrychlení tedy má pouze véé-rychlost ; je to stop-stav toho pohybu zrychleného. A v tomto stavu vééé-rychlosti lze vystopovat (vyhodnocuje S(1) ve své soustavě donesené informace) dilataci, různou podle různého vééé. Pak ale já do řeči prof.Langer dodám, že raketa pohybem zrychleným provádí pootáčení své soustavy S(2) vůči S(1) čili děje se gravitace čili děje se zakřívování

časoprostoru (zmenšuje se gravitace a zmenšuje se zakřivení) a tím, zrychleným pohybem, raketa „řeší“ to že, různé stop-stavy mají různě velké vééé. Čili relativita, tedy efekty jako je dilatace se „zjistí“ v S(1) dodávkou informace z S(2) jen tehdy když S(2) má stav rovnoměrné rychlosti nikoliv zrychlení...má-li zrychlení, pak „se děje“ pootáčení soustav tedy křivení časoprostoru, tedy gravitace (zmenšuje se)

Pan Langer dále říká k paradoxu dvojčat : Ze Země odletí raketa, v níž cestuje jedno z dvojčat, zatímco druhé zůstane na Zemi. Dvojčata představují dvoje identicky sestrojené hodiny. Raketa se urychlí, (Navrátil komentuje : čímž pootočí svou soustavu S(2) vůči domácí soustavě S(1) na rychlost blízkou rychlosti světla), někde ve vesmíru se obrátí a vrátí se na Zemi. Tam svého blížence očekává stařec, astronaut však zestárl jen málo.(Navrátil komentuje : Jenže...raketa i při změně kursu při obrátce směrem k Zemi nemění svou rychlost vééé → cééé a toto vyhodnocení že vééé → cééé stále dělá domácí pozorovatel S(1) země. Takže se raketa vrací toutéž rychlostí véé → céé a do Země taky tou rychlostí narazí (což je stejné jako když do atmosféry vletí mion, nebo jiná relativistická částice). Těsně před dopadem rakety (ona má to véé → céé) snímá soustava S(1) z rakety S(2) hodnoty a ony musí ! být relativistické tj. s dilatací času, protože se stále ta rychlost vééé vůči Zemi nezměnila...záleží na rychlosti nikoliv na vzdálenosti soustav.

Takže ikdyž se raketa k Zemi blíží tou véé → céé tak stále má pootočenou soustavu a stále musí pozorovatel v S(1) měřit dilataci času rakety....což znamená, že „zestárnutí“ velitele rakety je stále pomalejší než „zestárnutí“ pozemského pozorovatele měřeno hodinami pozemského pozorovatele. Kdyby chtělo se dvojče z rakety pozdravit s dvojčetem na Zemi, musela by raketa „z p o m a l i t“ , což je vyvinout protizrychlení=zpomalení a to znamená, že by se přitom opět to původní pootáčení a pootočení vracelo zpětným pootáčením a pootočením na stav-polohu soustavy S(1) a byly by obě soustavy S(1) a S(2) totožné a tím i to jejich stáří...protože při zmenšování zrychlení čili opačného pootáčení soustavy by také docházelo k „měřitelným stop-stavům“, v nichž je vééé nikoliv a-zrychlení-zpomalení a tedy při měnícím se vééé by také narůstalo tempo stárnutí velitele rakety a tedy by nastávala antidilatace času a velitel by pro pozemského pozorovatele prudce stárnul, což by velitel na sobě nepozoroval, po zpomalení až zastavení rakety byl na přistávací dráze opět tak starý jako jeho dvojče než vyletěl do kosmu.)

Langer dále říká : Co tvrdí speciální princip relativity? Podle jejího základního postulátu jsou všechny inerciální systémy rovnoprávné. (Navrátil komentuje : Jistě, každý pozorovatel-těleso pozoruje „do své soustavy“ cizí tělesa pod stejným principem ; co vidím já „na něm“, to on vidí „na mě“ ...vidím-li já, že kvasar se ode mě vzdaluje rychlostí $v = 0,9c$, pak on vidí totéž tj. že já letím-vzdaluji se vůči němu rychlostí $v = 0,9 c$. Ale tento princip inerciality/inerciálnosti nevysvětluje relativitu tj. kontrakce a dilatace Jsme-li v uzavřené místnosti bez oken, nemůžeme rozhodnout, zda je místnost vzhledem k určitému inerciálnímu systému v klidu, nebo zda se vzhledem k němu rovnoměrně přímočaře pohybuje. Kde je tedy chyba v kosmonautově úvaze? Navrátil : ne, v Langerově úvaze je chyba. Důvod je v pootáčení soustav a tedy snímání hodnot degradovaných tím pootočením...((napravuje se vynásobením "gama členem")) soustava informátorů-fotonů při emisi „nabere“ stav emitenta a sama foton-soustava se cestou nepootáčí (letí céééčkem) a tedy nese/donese do pozorovatelný „stop-stav“ pootočený té soustavy emitenta.

Langer dále pokračuje v paradoxu dvojčat takto : “ Právě díky „zdánlivým“ silám má astronaut v raketě jiné zážitky než sourozenec na Zemi. Za své pomalejší stárnutí zaplatil tím, že při urychlování rakety byl tlačěn do opěradla svého sedadla a při brzdění pozoroval přetížení v opačném směru. Pokud se tedy spokojí jen s kvalitativním vysvětlením, sourozenec na Zemi stárl rychleji proto, že při urychlovací a brzdící fázi letu volně padal v poli zdánlivých sil, nerozeznatelných od účinků stejnorodého gravitačního pole. Matematický popis situace pak ukáže, že hodiny na Zemi jdou z hlediska systému spojeného s raketou skutečně rychleji.Proti tomuto vysvětlení můžeme protestovat.“ Já to pokládám za zmatečné p r á v ě proto, že si fyzikové neuvědomili ono pootáčení soustav. To se děje při pohybu zrychleném tedy při zakřivování (odkřivování) časoprostoru, tedy při změně gravitace, tedy při změně velikosti pole gravitačního. Teprve „stop-stav“ na křivce zrychlení (nerovnoměrného i rovnoměrného) vede k vyhodnocení relativistických efektů dilatace a kontrakce. Při návratu rakety s velitelem-dvojčetem při brzdění rakety ((abstrahujme to kde raketa vzala palivo na brzdění)) se soustava rakety pootočená opět stáčí nazpět do totožné polohy základní soustavy domácího pozorovatele a ač na raketě se dilatace nepozorovala, tak domácí pozorovatel při „brzdném ději“ musel zákonitě pozorovat do své

soustavy že velitel „dohání stáří“, domácí pozorovatel pozoruje „stop-stavy“ toho zpomalování tedy stále menší vée-rychlost s tím i antidilataci času tj. zrychlení stárnutí.

(Langer) Předpokládejme ale, že se raketa pohybuje s konstantním zrychlením, takže po celou dobu letu astronaut cítí stejnou tíži, jako když sedí na Zemi. Pokud platí, že účinek zdánlivé gravitace v raketě je stejný jako účinek skutečného gravitačního pole, pak se zdá přijatelný předpoklad, že astronaut bude stárnout stejně rychle vzhledem k hodinám, které si veze s sebou, jako jeho „pozemský“ druh vůči identickým hodinám na Zemi. Tento princip ekvivalence „skutečné“ a „zdánlivé“ gravitace je však úhelným kamenem obecné teorie relativity, takže obecná relativita nám sem zadními vrátky přece jen vstupuje. (Navrátil) Při libovolném „stop-stavu“ rakety s konstantním zrychlením zjistíme stejně konstantní véečko čili se vė neblíží cé, ale „stojí“ na stejné hodnotě; tím pádem musí „stát“ na neměnných hodnotách i dilatace času. Čili při konstantním zrychlení by se mělo zastavit pootáčené té soustavy, která „ukazuje“ relativitu času, ale nemělo by se „zastavit“ pootáčení soustavy té, která ukazuje kontrakce délek a změny hmotností. Komplementarita těchto tří relativistických efektu se řídí touto tabulkou :

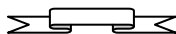
je-li $t = \text{const.}$, pak $x \dots$ klesá interval (kontrahuje) ; $m \dots$ roste (vůči $m(0)$

je-li $x = \text{const.}$, pak $t \dots$ roste interval (dilatuje) ; $m \dots$ roste (vůči $m(0)$

je-li $m = \text{const.}$, pak $t \dots$ roste interval (dilatuje) ; $x \dots$ klesá interval (kontrahuje)

více a s tabulkou relativistických komplementarit najdete např. zde

http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/i/i_155.doc

Výklad vize 144

Rád bych se zapojil jak já chápu relativitu a její efekty při pohybu tělesa v soustavě inerciální a neinerciální. Především se stanoví-pasuje pozorovatel do soustavy inerciální a tam se „snímají“ hodnoty testovacího tělesa a vyhodnocují se. Pak je raketa „se svou vlastní soustavou“ v té soustavě pozorovatele. Opakuji : raketa je stále a stále **v soustavě pozorovatele** ať raketa má „kus cesty“ svou soustavu inerciální (svůj rovnoměrný pohyb) nebo neinerciální. (zrychlený pohyb). teprve toto je výchozí pozice k debatě. Nyní si myslím, že sledovat (to dělá Zem-soustava) dilataci času „na tělese“ vlastně opravuji výrok „dilataci né na tělese, ale tělesa“ nelze je-li těleso v pohybu zrychleném. Četl jsem Ullmanna a ten říká, že nerovnoměrný zrychlený pohyb se pro vyhodnocení počítá složitě a to tak, že se stejně jeho trajektorie a změny rychlostí „parcelují“ na krátké úseky kde je křivost zanedbatelná a změna rychlosti taky se zanedbatelná. Takže vždy vlastně STR zjišťuje všechny tři efekty : dilatace, kontrakce a proměnnost hmotností „né na raketě“ ale „té rakety“ v jejím/při jejím inerciálním pohybu. Čili jak jsem řekl : „stop-stavy“ pohybu zrychleného jsou vlastně véečka rovnoměrného pohybu. Nerovnoměrný pohyb se nedá vyhodnotit pokud ho nebudeme „parcelovat“ na krátké úseky, kde fyzika **pak** zanedbává nepatrnou nerovnost, nesymetrii, nerovnováhu ... viz Newton gravitace versus OTR-Einstein gravitace.

Jenže toto je právě to „čertovo kopýtko“, ten **podraz na principu**, že fyzika spekulativní úvahy (tím pádem použitím spekulativní matematiky) si práci zjednoduší tak, že zrychlený pohyb zjednoduší jeho parcelací na tisíce kousků na kousíčky o skoro rovnoměrným pohybem, to sečtou a ten pak prohlásí za rovnoměrný. Změnit křivost křivky je podraz na principu. To je jako bych změnil $x^2 = 2y^2$ (kružnici) na $x^2 = 2y^1$ (parabolu). Je to podraz na principu, který vede z cesty pravdivého poznání přírody.

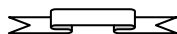
Pane Postrach a jste u toho přesně kde děláte systémovou chybu : přednášíte cosi - „stav“ v první osobě, tedy že jste tím Pozemským pozorovatelem v soustavě zvolené $S(0)$, tedy inerciální, do níž se budou všechny hodnoty snímat. Vše co pak řeknete tedy musíte podřídít měření v soustavě $S(0)$ základní. Takže v té vaší první větě už zní nepřesnost : jak to víte – Vy pozemský pozorovatel, že „někde jinde“ v časoprostoru se nachází grav. pole a v něm nějaké hodiny ?? a jak víte že v něm zrychlují ? kdo Vám

to do pozorovatelny sdělil a jak ? V druhé větě říkáte, že dilataci není „nic odolné“...to je vysvětlování jako řeznickému psu. Pak říkáte, že céziové hodiny jsou „odolné“ vůči „všemu“. Především hodiny jsou pouze „mechanismus“ který tiká takovými intervaly na jaké je naštelojete (cesium je přírodou naštelováno na nějaký intervalový tik a ten je „etalonizován“ – jsou to mechanická výroba intervalů..ale čas je něco jiného... i céziové hodiny-mechanismus když se budou pohybovat rychlostí $v \rightarrow c$, tak i ty hodiny budou mít „vlastní soustavu“ a ta se pootáčí a tedy intervaly „v soustavě céziových hodin“ budou doneseny do pozorovatelny pozemské fotonem a doma vyhodnoceny jako dilatované. Proč ? jejich „tik-interval“ je neporušen v jeho soustavě, ale domácí pozorovatel nedostává domů do přístrojů „césiový stav“ ale stav s o u s t a v y tedy stav intervalů soustavy a tak cézium nemá vliv na dilataci času...času vesmírného, nikoliv na „mechanické tikání“ nějakých hodin. Opět a opět ta zásadní chyba výkladu. Tak jak jste to řekl musí z výkladu plynout, že mluvíte o hodinách „se svou vlastní“ soustavou $S(1)$ a tedy né hodiny ale soustava má „svůj vlastní čas“. ((pokračování příště)).

Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 04.09.2007 21:55

Je v tom PRINCIPIALNI chyba. Když si vezmete nekonečně velký vesmír, tedy "hodně velký vesmír", tak jak poznáte/rozeznáte, zda se rozpíná časoprostor do koule, či elipsoidu, či do paraboloidu ? Vy si to >způměrujete< a máte furt kouli. Já mám kolen sebe v obýváku kam se podívám nikoliv kulové vlnoplochy coby obálku šíření vzruchů, ale já mám v obývacím pokoji všude malé paraboloidy....vše se šíří po pataboloidplohách (matematicky skoro od koulí nerozeznatelných)...paraboloid plochy jsou to např. i pro ten třidimenzionální čas : $t(1) \rightarrow 0$; $t(2) \rightarrow 0$; $t(3) \rightarrow$ naše "nějaké" tempo plynutí stárnutí vesmíru. Anebo : $t(1) \rightarrow 1$; $t(2) \rightarrow 1$; $t(3) \rightarrow \text{inf.}$ = naše tempo "nějaké". Vy víte jak "velké" je naše tempo stárnutí ???? Fyzika říká, že všude jinde je tempo pomalejší. Kde je tedy rychlejší tempo plynutí času než zde ?? Je ! ... v jiném dějinném věku z jiné pozorovatelny "vysledovaný". V dějinách vesmíru se rozpínání tedy i stárnutí nešíří kuloplochami (pak z toho Feynmanův světelný kužel), ale paraboloidy....v jednom ze tří směrů plynutí času je chod jiný než v těch zbývajících dvou.

Dušane, jaké „pevné“ tyče máš na mysli ? Jde ti u nich o materiál anebo o délkový interval ? Pokud ti jde o „pevný interval“, pak tyč nepotřebuješ, ta pevná tyč slouží k myšlenkovému experimentu stejně dobře jako „abstraktní tyč“, což je dílek-interval na délkové dimenzi...a ten ti určí jediná poctivá konstanta ve vesmíru a tou je céééčko. (je to jediný neproměnný artefakt v celém vesmíru ..a od něj jednou vše ve vesmíru vyřešíme). Tyč je pouze názorová pomůcka pro lidi, jejich myšlení je „materiální a tam se rodí tvoje otázka zda pevné tyče jsou či nejsou pevné, jistě : jsou i nejsou !!! (jsou totiž materiálové). Ale pevný je interval, který si zvolíš ve své vlastní soustavě pomocí céééčka – ta se nemění ikdyby se kolem měnil celý vesmír ve všech projevech veličin. Obdobně hodiny ptáš se zda nejsou/jsou odolné ? opět ti nutno zopakovat, že hodiny jsou jen „hmotný mechanismus vyrábějící intervaly“ a mechanismus je vždy proměnný. Co je ovšem otázkou pro naše poznání, proč my-Zem-pozorovatel vnímáme „vesmírné tiky-intervaly“ právě s takovým intervalem jaký tu kolem je. Proč je ten interval takový ? Proč musí fyzika prohlašovat, že tempo plynutí času (ukrajovaných intervalů-tiků-kvant časové dimenze,) je ve vlastní soustavě nejkratší a všude jinde ve vesmíru je ten interval delší ? Jak může být „náš“ interval „nejkratší“ možný ??? – to říká-prohlašuje fyzika, ale důvod neříká, a neříká „co to je nejkratší interval možný“ ...to už není možný jiný kratší interval ? Přesně to se dá zjistit když pozorovatele hodnot snímaných z vesmíru posadíme „na foton“ čili bude-li „domácí soustava“ mít $c = 1/1$. Odtamtud pak lze zjistit „proč“ má Zem tempo času – intervaly „takové-a-takové“ a zda někde jsou kratší...a proč.

Výklad víze 145

Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 10.09.2007 22:14

Vážení, vždyť už jí – tu HDV – jednou konečně rádně a vědeckým způsobem potopte (!) a navěky (!) a nesmlouvavě s totálními neporazitelnými argumenty, abych už nemohl ani ceknou a aby se už z toho

popela HDV nevzpamatovala. Už konečně ukažte chlubilové a „dotohokecalové“, že máte řádné argumenty i ty matematické (když on sám tvůrce HDV nedokázal vize matematikou podpořit – o to vám to půjde snáze)....- dyť nekecejte roky a udělejte to jednou provždy. Kdo vám v tom brání ??? Já sám moc dobře vím, že fyzika je natolik rozsáhlý obor, že to co z ní umím, je zlomek ; a to co se pokouším „napadnout či novotou zdokonalit“ je pouze směšný dílek, je to jen několik věcíček-vizí-myšlenek z tak rozsáhlého oboru ...a vy to neumíte smést do koše ? ?

Já **pouze**, ukazuji a navrhuji pár maličností, sedm bodů a ty předkládám k diskusi chytrým, že :

01 – že Lorentzovy transformace jsou ve své podstatě pootáčením soustav a tím pádem kosmologický rudý posuv ve spektrech (vysvětlovaný Dopplerem) je také asi vadně interpretován a tím možná i to „rozpínání“ i relativita samotná i ty její efekty.

02 – že princip neurčitosti je v podstatě „stop-stavem“, je vadně interpretován a pokud se vynásobí gravitačním rudým posuvem „delta t / t“, bude z něj princip určitosti.

03 – spekuluji, že gravitační konstanta má „svůj rozměr“ a tedy, že by mohla být přímo gravitonem (?)

04 – navrhuji (zkoumat) souměrnost dimenzí veličin tj. že veličina čas a délka mají stejný počet dimenzí

05 – navrhuji, že vesmíru velí zákon o střídání symetrií s asymetriemi jakožto „dějotvorný zákon“ pro evoluci a genezi ... a tím pádem, že existuje i vesmír ve stavu před Třeskem, že Třesk není výbuch a vznik z ničeho, že je to pouze „změna stavu“ předešlého v následující, že ve Třesku se spustil chod-odvíjení času a to pro hmotové pozorovatele (pro nehmotové čas neběží, viz na fotonu) a že ve Třesku začíná „křivení-vlnění“ časoprostoru, což je podstatou i výroby hmotových struktur samotných „zesložit“ováním“ na posloupnosti vývoje z titulu střídání symetrií s asymetriemi.

06 – navrhuji, že hmota je vyráběna-realizována vesmírem „křivením časoprostoru“ (v lokálních miniútvarech) a to podle nějaké matematicko-geometrické funkce (tu neznám) do útvarů vlnobalíčků a v nich se skrývají dodatečné dimenze nad číslo 3, jsou tam kompakťifikovány..., že kvantování časoprostoru je v podstatě ona „pěna“, bizarně křivý časoprostor na planckově škále a že v takovéto struktuře se rodí virtuální páry a to z tohoto časoprostoru, atd. viz výklad jinde. A k této vizi jsem vypracoval „duální zápisovou techniku interakcí“ ve dvou znacích, reprezentujících veličiny čas a délku.

07 – ještě pár maličností ... (jako že ve vesmíru nechybí ona černá hmota a energie, protože se na ní usuzuje např. počítáním součtem gravitačních účinků dle Newtona a zde v galaxii nelze už užít vzdálenost mezi tělesy jako úsečku nejkratší přímkou, ale je to už křivka dle křivosti časoprostoru samotného uvnitř galaxie, což může být trajektorie i o 200% delší atd... nebo že elektronové neutrino je přímo „vlnobalíček jen z času“ ... a to je skoro vše ...; jinač se ve fyzice netlačím a nic nereviduji, nic nepopírám a nezpochybňuji, protože tomu téměř nerozumím. Tečka. Jeden pán prohlásil (já to jeho jméno Befelemepeseveze tu nechci prozrazovat) že mou HDV umí důkazama převálcovat za několik hodin – je to machr. Ale zapomněl to udělat.

Tak to už konečně jednou převálcujte vědeckými poctivými nevyhýbavými důkazy to moje „blábol-dílo“, aby neplatilo na věky (!), podepište se tam pravým jménem, **a je to. !!!!**

.....
Re: Re: Re: Re: Veda cimrmanovska je zabavna :-):

Autor: Postrach **IP:** 213.220.221.xxx **Datum:** 10.09.2007 22:31

No - tohle asi skutečně vyvrátit nelze. Zcela stejně, jako nelze vyvrátit tvrzení, že **chrudošiví jsou borolové.** 😊

.....
Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 10.09.2007 23:58

Pane, pokud to vyvrátit nelze a předložit ani argumenty nelze, ani pádné indicie nelze, dokonce ani domněnky proti nelze, pak také by nemělo jít vyslovovat nekorektní tvrzení o tom, že je HDV blábol a projevovat posměšky (mnoho let ode všech co k tomu otevřeli pusy). Jenže já jistá určitá matematická jednoduchá předvedení mám vypracována a čteny nejsou ; a přesto, že nejsou čteny a protiargumenty napadeny jsou označovány za blábol a pitomost. Jsem přesvědčený, že mé substituční interakce v binární "nul a jedniček" řeči mají ukrytý smysl a po zdokonalení povedou k dobrému výsledku-

poznání a totéž u mého předvedení transformací jakožto pootáčení soustav. A to co jsem tady řekl, byla až moc zkreslující zkratka na to co už vízí jsem v HDV podal ; přesto nikdo protiargumenty nevyráběl, ale kritiku na HDV plivl každý druhý.

.....
Autor: Postrach **IP:** 193.84.32.xxx **Datum:** 11.09.2007 07:39

Problém je v tom, že ty věty, které jste rozdělil do číslovaných odstavců, nedávají moc smysl. Vezměme třeba 03 – *spekuluji, že gravitační konstanta má „svůj rozměr“ a tedy, že by mohla být přímo gravitonem (?)*. Co tím chcete říci? Gravitační konstanta popisuje vztah mezi domluvenými jednotkami síly, délky a hmotnosti. Svůj fyzikální rozměr ta konstanta samozřejmě má, o tom není ani třeba spekulovat. Graviton je, obávám se, něco jiného (a bude popsán jistě jinými parametry, než jednou konstantou - podobně jako foton není popsán pouze konstantou c) Ostatní body jsou na tom podobně.

.....
Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 11.09.2007 11:08

ano, Vaši námítku proti bodu 3 musím uznat, byla nešťastně formulovaná, mě samotnému se nelíbila po vydání, ale nešlo stáhnout. Prostě se musíte na smysl a důvod o té konstantě podívat do mých web-stránek, zde to nejde.

Výklad vize 146

Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 11.09.2007 13:45

Co napsal V.Ullmann jako úvodní odstavec k původu setrvačnosti, citace : *“Existují v zásadě dvě protichůdná stanoviska ke vztahu lokálních a globálních fyzikálních zákonů – tj. k souvislostem mezi a) zákony "laboratorní fyziky" a b) vlastnostmi a strukturou vesmíru jako celku. První přístup spočívá v tom, že se vlastnosti vesmíru snažíme odvozovat na základě znalosti lokálních fyzikálních zákonů – a pak jejich extrapolací a syntézou (na globální jevy). Druhý přístup naopak vychází z představy, že lokální fyzikální zákony mají svůj původ v globální struktuře celého vesmíru, nebo že jsou aspoň celkovým rozložením hmoty ve vesmíru ovlivňovány. “* (konec citace).

Stav vesmíru, stav zákonů, stav chování a změn **a)** globální , a za **b)** lokální v minisvětě. Nedořešené a nedořešené, že ? OTR nesjednocená s QM. Dodnes původ setrvačných sil naprosto spolehlivě objasněn není. Já když jsem podal názor-myšlenku, že Třesk je pouze „změna stavu“ předešlého v následující, stavu nezakřiveného časoprostoru 3+3 dimenzionálního před Třeskem, a že Třesk byl jen realizací zákona o střídání symetrií v asymetrii, tedy, že předešlý symetrický stav se mění v asymetrický, ve Třesku byl „spuštěn tok času“, což je efektem nejednotkových poměrů intervalů na dimenzi délkové a dimenzi časové, $v < c$, což toto je pak jevem z titulu vlnění-křivení samotného 3+3 dimenzionálního časoprostoru, a což je to křivení časoprostoru vedeno do stavů v nějaké posloupnosti podle nějakého matematicko-geometrického předpisu, tak to nikdo nečetl, nikdo to číst nechtěl, nikdo se k tomu vyjádřit nechtěl, natož aby hledal nějaké pádné smysluplné protiargumenty takovému blábolu. Nikdo se nevyjádřil k možnosti realizace časoprostorových vlnobalíčků v té posloupnosti „křivení“ časoprostoru a že by ty lokální vlnobalíčky na miniúrovni měřítek planckových mohly být útvarem hmotovým a že to souvisí s pěnovitou strukturou časoprostoru v mikrosvětě na nejmenších měřítcích a že po Třesku vznikl stav hmotový nikoliv z ničeho ale právě „prvním stupněm“ křivení časoprostoru samotného a že pak mohly nastat „hemisféry“ **A)** jistý stav mírně zakřiveného časoprostoru do počtu dimenzí 3+3, včetně polí a **B)** další stavy vícedimenzionálního zakřivení časoprostoru do vlnobalíčků už hmotových s dalším vývojem stavů v posloupnosti křivení do multivlnobalíčku – pak atomů, molekul, chemie, biologie až DNA....to vše je posloupnost nárůstu křivení-multiplikace dimenzí veličin délka a čas. Nikdo se nepokusil uvažovat že spojení OTR a QM je právě zde, tj. v myšlence realizace „mini“ a „maxi“ charakteristik vesmíru tím, že vesmír „vlní-kříví“ svůj časoprostor a to křivení je „pozorováno“ jako průmět nejednotkových poměrů intervalů na dimenzích. Těleso-multivlnobalík se posouvá-pohybuje vesmírem po těch „zvlněných“ dimenzích délkových a časových tak, že „ukrajuje“ nejednotkové intervaly na dimenzi délkové a na časové což je pak „vnímáno“ jako rychlost véé. Ale jsou to v podstatě intervaly vzájemně nejednotkové protože

soustavy dimenzí délkových a dimenzí časových jsou k sobě pootočený což je důsledek „zvlnění-zakřivení“ časoprostoru.

.....
Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 11.09.2007 14:08

Myslíte, že existuje ve vesmíru vůbec setrvačnost, někde ?, totálně na milion % když všude je gravitace ? Myslíte si, že může všude ve vesmíru panovat jen symetrie tedy jen zákony zachování a nenajde se jediné místo kde je tento zákon porušen ? (protože vesmír po Třesku se vyvíjí pomocí zákona o střídání symetrií s asymetriemi). Myslíte si, že nemůže platit zákon o střídání symetrií s asymetriemi ? a tedy i v důsledku toho multiplikace tohoto křivení a tedy i košatost stavů křivých a větvení posloupnosti stavů ? Proč ", proč nad takovou úvahou zavíráte oči ? a označujete jí za blábol, aniž jste podali sebemenší protiargumenty ?

.....
Autor: Navrátil Josef **IP:** 89.102.43.xxx **Datum:** 11.09.2007 16:29

Dušane, poslal sem ti tabulku-matici rychlostí. Vidím, že si se nad ní vůbec nezamyslel. Pokus se p o m a l u se zamyslet nad tím co ti teď řeknu (nepřesně a mlhavě a nedokonale, neb dokonalost neumím) řeknu : považuj stav před Třeskem za symetrický, např. ho znač jako $c = c = 1/1$, nebo x na třetí lomeno t na třetí rovná se totéž. A Nyní přijde „Třesk“ – změna stavu. Vesmír si může vybrat ze dvou možností : **a)** tu kterou si vybral, že zkřiví časoprostor tak, že bude platit nejednotkový poměr $u < w^* < w^{**} < c = 1$ (už ovšem z nastudování mých předloh víš co je v čitateli a co ve jmenovateli a co klesá a co roste, že) ; tedy si vesmír vybral tu variantu, že vždy bude rychlost menší než c , né větší než c (tím pádem „běží“ čas jen jedním směrem a dokonce je to „čas“ co se nám zdá že běží jedním směrem) Jenže ve Třesku si ve vesmír mohl vybrat druhou variantu **b)** „opačné křivení“ tedy $c^{**} > c^* > c$ tj. že vždy bude čítec větší než jmenovatel. Pak by to byl vesmír „vybraný“ a tento náš reálný nevybraný a tedy neexistující kde bychom pozorovali veličinu „ x “-délku přesně jako „jednosměrnou“ jako je tady $>v$ tomto< vesmíru „ t “-čas jednosměrný. „Kontralidé v tom kontravesmíru by se také kontradiovali, proč je jejich tik-odvíjení „kontradelky“ jednocestné a že žijí v třidimenzionálním „časoru“ (délka v našem smyslu tohoto vesmíru) jen jednocestná a nedá se „cestovat zpět“. Dušane, pochop, že ve Třesku nastala asymetrie „něčeho“ a my to nazýváme čas. Kdyby vesmír zvolil druhou variantu, tak by také nastala asymetrie, ale tamní „kontrahmota-lidé“ by to nazvali „blabla“ a mělo by to stejný smysl jako „u nás v tomto typu vesmíru ů ten čas. Čili : ať vesmír ve Třesku zvolil jakoukoliv asymetrii jakožto první postupový krok do posloupnosti (budoucích stavů křivení časoprostoru), bude to volba veličiny, která bude se chovat jako jednocestná – v tomto vesmíru nazývaná čas, v té jiné volbě x -délkotikot, (či jak to nazvat) ale bylo by to „kontrapodobné“ pokud by to „kontralidé tak vnímali“ coby jednocestnost. Dušane, samozřejmě tu mnoho čtenářů můj výklad bude pokládat za blábol, jistě. Není jednoduché něco popsat když na to není slovník slov. Ale přemějšlej sám ...tok času a jeho „nastavení na jednocestnost“ je jen volený „krok –bit – v posloupnosti střídání symetrií s asymetriemi. Další větvení prvků do posloupnosti už se exponenciálně košatí. Anebo by tam v tom „kontravesmíru“ byl volený asymetrický stav „ t “ natřetí a „ x “ na prvou (ze je to obráceně „ x “ natřetí a „ t “ na prvou) ... jenže to chce delší debatu a pořádnou precizaci výkladu. a nakonec nutno říci, že ať si vesmír vybral z těch dvou variant kteroukoliv, pak „jeho obyvatelé“ vždy budou tu veličinu co je „jednocestná“ pokládat za...za třebas čas ikdyby to byla veličina délka. Prostě každá ze zvolených variant je zrcadlově symetrická jen se „přejmenují“ veličiny. takže ať vesmír zvolí cokoliv vždy tam bude veličina „nazvaná“ čas a asymetricky jednocestná-nevratná. Tvoje nevratnost času je tedy úúúúplně v jiné pojetí než si myslíš.

citaci níže s tím souvisí a okomentuji spojitost později → posloupnost symetrií (v lokálnosti = v mikrosvětě) a nesymetrií v globálsvětě = gravitace)

Podle obecné teorie relativity tikají atomové hodiny na satelitech GPS rychleji. Tento rozdíl činí 45,9 mikrosekund za den, protože se nacházejí ve slabším gravitačním poli než hodiny umístěné na zemském povrchu. Ze speciální teorie relativity zase vyplývá, že atomové hodiny pohybující se orbitální rychlostí satelitů GPS budou tikat o 7,2 mikrosekund pomaleji. Teprve když se oba tyto efekty zkombinují, dostaneme na naše GPS přijímače správnou polohu i časový údaj. Ignorováním těchto efektů bychom získali nepřesnost v řádu desítek metrů a celý systém by byl nepoužitelný.

Je Teorie všeho rovnice ? Ne, Vesmír není rovnice.

(zákony zachování neplatí absolutně, pouze v lokálním výseku časoprostoru a ve vesmíru platí střídání symetrií s asymetriemi tj. princip horkého bramboru)

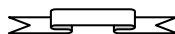
10^{5500}	$=$	10^{5500}	symetrie
10^{5500}	$\neq$	$10^{5500} + 1$	asymetrie
10^{5500}	$=$	10^{5500}	symetrie
$1 + 10^{5500}$	$\neq$	10^{5500}	asymetrie
10^{5500}	$=$	10^{5500}	symetrie
10^{5500}	$\neq$	$10^{5500} + 1$	asymetrie

1 → to je ten horký brambor a vesmírný princip „povinnosti“ změny stavů

$$10^{5500} = 10^{5500}$$

→ symetrie, ale !!!!!

symetrie, ale umělá, vynucená, protože ta jednička navíc „je v krabici“ (ve vesmíru) přesně to říkají astrofyzikové když říkají že po Třesku nastala baryonová asymetrie – bylo víc částic než antičástic → to je ono, to je ta asymetrie, to je ten horký brambor... kde se vzala ?, že ?

Výklad vize 147

Podívejte se co dokáže napáchat zmatků v mozku „relativita“ :

Zoe napsal : Pohyb spojený s fotonem ve vakuu je singulární. Čas v této soustavě vůbec neplyne

Michal na to reagoval : “ Tohle taky nechápu... Jak proboha může elektronové neutrino vědět, že se má SAMO přeměnit na mionové, když mu neběží čas? “

Laik na to reagoval : To si nějak neumím představit. Znamená to, že foton je na všech místech své dráhy současně ?“

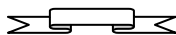
Michal na to reagoval :“ Lze na to nazírat i tak, že z pohledu fotonu se celý náš vesmír smrškl do nekonečně tenké stěny

Laik reagoval :“ Když tedy foton nepocítuje běh času, pocítuje alespoň rudý posuv ?

Michal na to :“ No ano, jinak by to nemohlo existovat

Zoe odpověděl Laikovi :“ Ano, dá se to tak říct. Čím se pohybuješ rychleji, tím tenčí se ti ve směru tvého pohybu vesmír jeví. I když se nic nemůže pohybovat rychleji než světlo, díky tomuto zkrácení vzdáleností může těleso, pohybující se rychlostí blízkou světlu, přeletět celý vesmír za velmi krátký okamžik vlastního času. Fotonu, pohybujícímu se rychlostí světla, to pak bude trvat dokonce nekonečně krátký okamžik, neb se mu vesmír jeví jako nekonečně tenká membrána, na níž je ten foton jediným statickým bodem.

Takže ... o co elegantnějším vysvětlením „relativity“, (a které odmítáte slyšet, natož chápat) je pootáčení soustav ... a která není ve své podstatě r e l a t i v i t o u , řešenou/vyřešenou „Lorentzovými transformacemi“ vzešlymi z M-M experimentu. O co elegantnějším vysvětlením je vize o pootáčení soustav tj. soustavy testovacího tělesa, které zvyšuje rychlost, k soustavě „domácího“ pozorovatele („v klidu“), kdy snímky-zjištěné sejmuté hodnoty z testovacího tělesa jsou pootočením zkreslené. Co je na pootáčení soustav relativního ? dokonce to pootáčení se nemusí konat po kružnici, ale i po elipsa či parabole a opět tu nastává jev neinerciálnosti vzájemných povah a vyhodnocování porovnání soustav...stále je to onen princip křivení-vlnění časoprostoru.

Výklad vize 148 - tři časové dimenze

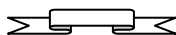
Je zcela jedno kdo to tu na začátku řekl, že "Navrátilé brzdí to fórum není jen tvoje". Tak jsem zabrzdil, ale je vidět, že ta poznámka nepadla na ornou půdu...stejně ať brzdím či ne, tak se tu debata nerozvíjí. A nerozvíjí se ani budu-li dodávat HDV či nikoliv. Proto se osmělím a dám úvahu o tom co je čas.

Pane, Davide a všichni ostatní, i kdyby neexistovaly tři časové osy, tři časové dimenze, tak víme, že čas a jeho tok, tedy jeho „tikot“, tedy jeho ukrajování intervalů vnímáme (i přístroje „vnímají-snímají“, čili nejen lidský „duch“ a mozek) do všech délkových směrů...a bohužel je tento tok, ukrajování intervalů do všech délkových směrů (čas jakoby byl všesměrný ...a on je, stejně jako veličina délka ...) zde na Zemi stejný. Ať se pohneme/vydáme kterýmkoliv směrem „délkovým“ vnímáme „tentýž“ čas, totéž tempo času. Uvědomme si, že my-Zem-hmotný bod putujeme vesmírem po už 4 miliardy let po komplikované trajektorii. (a ta se dá „snímat“ do zvolené soustavy a tak tím se dají vnímat „složky-intervaly“ na každé ze tří dimenzí ; soustava „stojí“ a bod se po trajektorii posouvá 4 miliardy vesmírem, mění polohu. Podivné ale je, že čas tj. jeho intervaly jsou stále stejné ať se těleso-bod pohne kterýmkoliv ze tří délkových směrů, ano, podivné to je, ale nikdo nezkoumal „proč“. Pochopme, že bod-těleso se posouvá po délkové trajektorii a z toho pak „vyrobíme tři složky“ čili se bod posouvá po délce ... vážení, ale totéž je s tím časem : on netíká „nám“, ale my-bod se „po něm posouváme“ tím vesmírem, posouváme se tím rastrem tří časových dimenzí, stejně jako se vesmírem posouváme po třech délkových dimenzích, tedy posouváme se po jedné „délkové trajektorii“ a z ní spouštíme do soustavy tři délkových od tří složky a totéž , opakují totéž je s časem : My se posouváme vesmírem „po časové trajektorii“ a pak „se spouští do tří dimenzí časových tři časové složky. Čas neběží. ale my běžíme „po něm“ tj. my ukrajujeme „na stojící dimenzi veličiny Čas“ intervaly. A...a jen podivné je, že ty složky jsou stále stejně dlouhé. Proč ? Vysvětluji si to tak, že bod se sice pohybuje po délkové trajektorii „cik-cak“ v soustavě délkových dimenzí jež je „stojatá, nehybná“ (proto různé složky) ; ale u času je to obráceně : „bod-Zem stojí“, ale natáčí se (z neznámého důvodu) furt soustava tří časových os tak...tak, ...tak, aby stále byly tři složky intervalů-tiků času stejné ...(proč zatím nevím). V jednom směru se může stát – viz raketa, že v tomto směru interval času dilatuje, čili mění se složka na jedné ze tří os časových „časoru“, jenže ona raketa „si natočí svou soustavu“ časovou tak, aby „na raketě“ nepozorovali dilataci času, a měli tam stále stejné tři složky času, stejný interval. Čili víme, že těleso-raketa když se pohybuje (v soustavě tří časových os $t(1), t(2), t(3)$) $v_3 \rightarrow c$, že právě v tomto směru (

x(3) že čas $t(3)$ v tomto směru „dilatuje“ (čas coby veličina nedilatuje, ale dilatují intervaly pozemské etalony na jiné intervaly té „soustavy“ rakety...my pozorujeme v naší domácí soustavě, že „na raketě dilatuje čas“, a stále pouze v jednom směru ... ale „na ní“ nedilatuje. Čili v jednom délkovém směru, ze tří, čas – interval dilatuje, ale v těch druhých dvou směrech „od rakety“ doprava a od rakety nahoru žádný čas nedilatuje. Takže i kdyby neexistovaly tři dimenze-tři osy veličiny čas, musíme rozlišit čas ve směru pohybu tělesa od druhých dvou směrů kam raketa neletí aspoň čárkou nad „t“... t' ; $t(2)$; $t(3)$ kde $t(2) = t(3)$. Fyzika v Lor. transformacích to rozlišuje pouze jednou čárkou nad tééé. I kdyby čas nebyl tvořen třemi dimenzemi, nebude zavedení těchto tří os-dimenzí času ničemu vadit, žádnému fyzikálnímu poznatku doposud získanému, protože $t(1) = t(2) = t(3) = „t“$. A dokonce nebude ani vadit když právě ten dilatovaný čas té rakety zapíšeme do „transformační“ soustavy jako $t' = t(1) > t(2) = t(3)$... no, prostě se tím chce říci, že raketě, co má v jednom směru v t dilatuje čas, dilatuje interval na této časové dimenzi $t' = t(1)$ a na druhých dimenzích nedilatuje. Jenže ta dilatace (což je „prodloužený interval na časové dimenzi“) je pouze jevem z pootočené soustavy těch „časových“ tří os...když časovou osu pootočíte, tak „spuštěním“ hodnot do „základní pozorovatelné“ dostanete interval změněný – to je ta dilatace. Totéž z tou kontrakcí délek, vznikne „snímáním“ pootočené jedné ze tří délkových dimenzí. Co zavedení třídimenzionálního času (časor + prostor = časoprostor 3 + 3 D) pokazí na dosavadní fyzice ???

Vážení, jak vypadá vlastně zrychlení rakety „v její vlastní soustavě“ ? a jak totéž zrychlení „v soustavě pozorovatele“ ? když ta raketa je daleko, třeba v jiné galaxii a když domácí pozorovatel „snímá z rakety, co letí skorocéčkem, její hodnoty“ ?? Čili jak vypadá stejné zrychlení rakety v pozorovatelně a v soustavě který „je dilatovaná, kontrahovaná a hmotně relativní“ ? totéž zrychlení ze zapíše jak ? Fyzikové by napsali, že zrychlení rakety „tady i tam“ je $a = x / t \cdot t$...a jak má na pozorování vliv ta dilatace času ? Nebude nakonec potřeba to zrychlení napsat jako $a = x / t \cdot t'$...anebo $a = x / t(1) \cdot t(2)$...kde $t'^2 = t(1) \cdot t(2)$? Co na mou ztřeštěnost řeknou zde odborníci ?

Poznámka : od září 2007 nikdo k 03.01.2008 nereagoval.

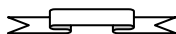
Výklad vize 149

Je 27.09.2007 16:22h a právě se dívám na televizi ČT 2 ; běží tam film o kosmologii, téma : „chybějící temná hmota“. Film nejprve vypráví o tom jak s myšlenkou temné hmoty přišel Fritz Zwicky, ale nikdo si toho nevšímal, pak prý přišla Vera Rubin co zkoumala rotace galaxie a zjistila, že se systém nechová podle Newtona. Tak experti počítačová prý „nasypali do počítače“ naměřené údaje (rychlosti co největšího počtu hvězd a vzdálenosti od středu) a dodali předpis-Newtona a vyšlo jim, že hmoty chybí 90%. Po vynesení rotačních křivek Very C. Rubinové vyšlo, že čím dál od středu galaxie se hvězdy pohybují rychleji než by měly ; princip gramofonové desky. A tak někdo prý přišel s myšlenkou, že bud se musí modifikovat Newton (proměnlivá přitažlivost ve velkých strukturách) anebo, že ke zpomalení, aby platil Newton, chybí v galaxii hmota, temná hmota a ...a už se to rozjelo...pátrá se prý 19 let a ani ťuk. Vymyslelo se pro ní název neutralino, a utratily se miliardy peněz do výzkumu atd.

Když já jsem se před mnoha roky koukl na rovnici $1 = G \cdot M / v^2 \cdot x$, napadlo mě zcela něco jiného, že : pány fyziky napadlo, že M je 10x větší, mě napadlo, že „ x “ je desetkrát větší (samozřejmě v galaxii s proměnným nárůstem od středu, čili od např. 2x větší k 20x větší)...protože z pozemské pozorovatelné nutně musíme už brát v úvahu, že křivost časoprostoru mezi galaxiemi je číselně zcela jiná, než je „uvnitř“ galaxie a že tedy do Newtonova nemůžeme brát tu „**nejkratší spojnici“ dvou těles po přímé úsečce, nýbrž po křivé úsečce – po oblouku**, protože „soustava časoprostoru galaxie“ je ze soustavy Zem-pozorovatele notně křivá , taky do spirály, (jako je pootočená soustava té rakety, o níž fyzikové stále bájí k ukázkám relativity). Kdyby to pááání matematici a astronomové udělali a dosadili postupně do „galaktického Newtona“ úsečky coby velké oblouky až od středu galaxie, možná by zjistili, že žádná hmota v galaxii nechybí a potažmo ani v celém vesmíru.

((text dopsán až 17:28h))

Pro sčítání gravitačních příspěvků od každé hvězdičky v galaxii do chování celku nebyla použita OTR, ale jen Newton, protože "v" jednotlivých hvězd je poměrně malá. Ale zjistila Eva Rubinová výpočtem do Newtona $\dots (m \cdot v / t) - (G \cdot M \cdot m / R^2) = 0$ při úvaze těch nejkratších úseček mezi hvězdičkami, že "v" hvězdiček je větší na periferii galaxie než by Newton vyžadoval; použila „domácího Newtona s nejkratší úsečkou“ mezi tělesy namísto „obloukové úsečky“ $\dots (m \cdot v / t) - (G \cdot M \cdot m / R^2) = 0 \dots$; ovšem pro zakřivený časoprostor v galaxii už měla použít $(m \cdot v / t) - (G \cdot M \cdot m / (R/n)^2) = 0 \dots$ (např. $n = 3$) $\dots$ proto jí vyšlo v „neobloukovém Newtonovi“ $(m \cdot 9v / t) - (G \cdot M \cdot m / R^2) = 0 \dots$ a to jí samozřejmě nesedělo, proto se začalo uvažovat o tom, že by stabilitu vyvážila neviditelná hmota „m“ v galaxii... namísto toho aby to vyvážení bylo „kompenzováno“ skutečnou „obloukovou úsečkou“ do Newtona. A protože ona stabilita galaxie panuje, tak si sama galaxie bere do vzorečku Newtona "obloukovou délku úsečky" néé "nejkratší" spojnici. Potom zdánlivě chybí hmota v galaxii, ovšem pouze fyzikům.

Výklad vize 150

Co se událo před velkým třeskem

autor

Paul Davies

Publikováno: Vesmír 75, 348, 1996/6(+ **červený** můj komentář)

Nuže, co se vlastně událo před velkým třeskem? Jen málo školáků nepřivedlo někdy své rodiče do rozpaků podobnými otázkami. Často to začíná hádankou, zdali vesmír trvá věčně, odkud že pocházejí lidé anebo jak se vytvořila planeta Země. Nakonec se však řada otázek s největší pravděpodobností vrací zpět k prapůvodnímu vzniku věcí: velkému třesku. Ale co bylo jeho příčinou?

Děti vyrůstají s intuitivním smyslem pro příčinu a následek. Nestává se, že by ve světě fyzikálních jevů k událostem prostě jen tak došlo. Něco způsobuje, že k nim dochází. I když se přesvědčivě zjeví z klobouku králík, tušíme v tom nějaký trik. Mohl by tedy celý vesmír prostě jen tak začít existovat, záhadně, aniž by k tomu měl nějaký skutečný důvod?

Tato prostá dětská otázka nedala spát celým generacím filozofů, vědců a teologů. Mnoho z nich se jí vyhnulo jako neproniknutelné záhadě. **Zde nejde o neproniknutelnost, ale o neúplné vědecké poznatky...příčemž na některé poznatky se nikdy nenarazí pokud nevznikne ztřeštěný nápad jako je HDV (hypotéza dvouveličinového vesmíru).** Takový nápad pokud se fyzikálně rozvine a napojí na soudobou fyziku, tak už sám vede člověka do myšlenkových konstrukcí jak to je s tím **>vznikem vesmíru<** Jiní se snažili ji aspoň definovat. Mnozí se do ní pořádně zapletli jen tím, že o ní přemýšleli. Problém ve své podstatě je tento: Jestliže se nic neděje bez příčiny, muselo něco vznik vesmíru způsobit. **Jistě, jenže to nebyl „vznik z ničeho“.** Velký Třesk byl **změnou stavu předchozího na stav (na posloupnost stavů) následný tj. na stav „tohoto vesmíru“.** Rozhraní – Třesk je pouze aktem realizace **změny podle zákona o střídání symetrií s asymetriemi.** Pak nás ovšem čeká nevyhnutelná otázka, kde se vzalo to něco. A tak by to šlo nazpět donekonečna. **To je fakt. Ano, podle mé představy byl-existoval před Třeskem stav časoprostoru takový, že nebyl zakřivený, ani na nemiúrovni ani v globálním měřítku. Ono ani to měřítko tam nebylo. $0 = 1 = \text{inf}$. Nezakřivený časoprostor je pouze jakýsi „rastr os-dimenzí“ dvou časoprostorových veličin. Takže v takovém těsně předTřeskovém stavu je časoprostor plochý-nekřivý a tedy v něm nejsou ani pole, ani hmota elementární, ani ta složitá. Pokud „musím“ tu fantazii dokončit, tak směrem k „nule vesmíru“ ta posloupnost střídání symetrií pokračuje tak, že „ubývá dimenzí“. A ubývá i „zákonů-pravidel“ o chování těch dimenzí. Ubývání dimenzí se děje nějak podle „kulhavých schodů“ – viz mé ukázky „co to jsou ty kulhavé schody“ na rodině leptonů a kvarků...vlastně i na řadě stavby baryonů a mezonů – zde všude se uplatňuje jistě pravidlo „kulhaných schodů“. Ukázku toho pravidla dám dole pod čarou. Takže : směrem k „Nule“ má posloupnost „artefaktů“ tj. veličin a jejich dimenzí jen asi krátkou posloupnost „kroků-stavů“. Střídají se přitom stavy symetrické s asymetrickými . Jsou-li tu dimenze veličin, budou klesat v počtu až na jednu, jednu pro „délku“ a jednu pro „čas“. Jsou-li dvě veličiny „délka“ a „čas“ (symetrie), pak se ony „promění“ v jednu Velveličinu-sólo stav. Velveličina směrem opačným tj. směrem „do budoucnosti“, v té**

posloupnosti se bude štěpit na dvě veličiny tj. Délku a Čas. Směrem k nule se už dostáváme pomocí zákona o střídání symetrií s asymetriemi na sólo-stav, tj. mono-stav a to jedna Velveličina a ...a také už jen „jeden zákon“ (možná dva). I zde mezi zákony-pravidly a artefakty „panuje“ posloupnost a postup podle kulhavých schodů. Nejen artefakty „rodí své vyšší počty“ veličina své dimenze a z nich vlnobalíčky hmotových struktur, ale i zákony-pravidla se „rodí“ a tvoří vývojovou posloupnost, i zákonů postupně přibývá, rodí se vzájemně s nárůstem stavů hmotových). Ale směrem opačný, to znamená, že někde „u nuly“ např. jsou „jeden artefakt“ a k němu „dva zákony“ (-to je asymetrie) , pak to přejde na další nižší stupeň (symetrie), že už je jen jeden artefakt a k němu jeden zákon. Pak už to klesne kamsi na „žádný“ artefakt + „jeden“ zákon, anebo obráceně : jeden artefakt (Velveličina) a žádný zákon. => stav asymetrický. A teprve ještě směrem „dozadu“ té posloupnosti, nyní nastane to „NIC“, což je rovnováha, což je symetrie : žádný artefakt + žádný zákon....a pak už vše končí sólo-stavem, to symetrické NIC = nic se mění v asymetrickou „NULU“ – sólo stav, a ta nula je....je Bůh....nula je „VŠECHNO“ ...; 0 = nekonečno.

...a tati, co bylo „před“ tou nulou rovná se nekonečno ?????

Někteří lidé jednoduše prohlašují, že vesmír stvořil Bůh, ale děti vždycky ještě chtějí vědět, kdo tedy stvořil Boha, takže otázky v tomhle sledu se stávají zpropadeně obtížné. Naopak, Paule Daviesi, otázky jsou jednoduché ale obtížné jsou odpovědi.

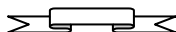
Jedna **úhybná taktika** je tvrdit, že vesmír neměl začátek, že existuje po celou věčnost. Vážení, nemyslíte si, že tento blud je mnohem bludnější jako to mé vyprávění?...? Bohužel existuje mnoho vědeckých důvodů, proč tato zřejmá myšlenka je pochybná. A ty vědecké důvody ovšem vycházejí z toho, že věda doposud nepoznala, že i hmota je „vyrobena“ ze dvou veličin co vypadají tak „nenahmatatelně“. Po Třesku se mění původní symetrie na „křivení“ časoprostoru – to je v posloupnosti stavů radikální změna. Křivení časoprostoru nabízí nejednotkové poměry intervalů na dimenzích délkových i časových a...a máme tu rychlost véééčkovou. Křivení časoprostoru, nabízí asymetrické poměry nejednotkových intervalů a máme tu „zrychlení“ – to vede ke gravitaci, ...; další křivení 3+3 dimenzí vede k různým polím...; další křivení časoprostoru na lokální úrovni „v minisvětě“ vede k vlnobalíčkování pomocí opět střídání symetrií stavů poměrů dimenzí veličin a to vede k prvním elementárním hmotným částicím (leptony, kvarky) a ... a rodí se posloupnost stavů hmotových atomy, molekuly, bílkoviny, DNA ... a rodí se přitom i nové zákony. Protože po Třesku neexistoval zákon o tom co se stane s bakterií-bacilem když si člověk vezme penicilin, a po Třesku vesmír „nevěděl“ že bude existovat zákon o tom co se stane když se spojí hašené vápno s vodou. Čili i zákony se „rodí“ a řadí do posloupností košatosti a my je pak známe jako „chemická pravidla“, biologická pravidla atd. = ta po Třesku neexistovala, neb k nim neexistovaly artefakty- hmotové složité vlnobalíčky. Tak za prvé, když se vezme v úvahu nekonečné množství času, pak cokoliv, co se může stát, se pravděpodobně už stalo, neboť, jestliže se nějaký fyzikální proces má odehrát a tady Pepíčku vidíš, jak podstatně se fyzikové mýlí když si myslí že „čas nám plyne někde nad hlavami“...sám od sebe. NE !!! Čas neplyne... ale je to tak, že my-pozorovatel-Zem putujeme vesmírem nejen po třech délkových dimenzích, ale i po dimenzích časových a my-bod-zem putováním, přemísťováním se z polohy do polohy ukrajujeme intervaly na časové dimenzi tak jak ukrajujeme intervaly na délkové dimenzi. Čas sám jako veličiny či její dimenze „neběží“, ale my běžíme „po ní“ ukrajujeme intervaly které v poměru k intervalům délkovým dávají nejednotkové poměry a to už je ten jev „ze zakřivenosti časoprostoru“ ...atd. ..atd. Pepíčku, už musíš jít spát (a tatínka by za bludy mohli zavřít ...“a kam, tati ?“ ...do PL) s pravděpodobností větší než nulovou, ať je jakkoliv malá, pak, za předpokladu nekonečného množství času, se tento proces s pravděpodobností rovnou jedné odehrát musí. V současné době už podle toho vesmír dosáhl finálního stavu, ve kterém už všechny uskutečnitelné fyzikální procesy proběhly. Kromě toho nelze vysvětlit existenci vesmíru tím, že tvrdíme, že existoval vždycky. To je asi jako kdybychom řekli, že nikdo nenapsal bibli – pouze ji opsali z dřívějších verzí. Kromě toho máme velmi dobrý důkaz toho, že vesmír skutečně vznikl ve velkém třesku, a to asi před patnácti miliardami let. Účinky této prapůvodní exploze jsou odhalitelné i dnes – z toho, že vesmír se stále ještě rozpíná a je naplněn následným tepelným zářením.

Takže stojíme před problémem, co se událo předtím, co rozpoutalo tento velký třesk. Novináři velice rádi vyrukují s touto otázkou, kdykoliv si vědci stěžují, že na vědu se věnuje málo peněz. Ve skutečnosti na odpověď připadl (podle mého názoru) už dávno muž jménem Augustin z Hippa, křesťanský světec,

který žil v pátém století našeho letopočtu. V té době, kdy ještě neexistovala věda, byla kosmologie odvětvím teologie a posměšek přišel ne od novinářů, ale od pohanů: Co dělal Bůh, než udělal vesmír? ptali se ho. Standardní odpověď tehdy byla: Zabýval se stvořením pekla pro takové, jako jsi ty! Augustin šel ale víc do hloubky. Tvrdil, že svět byl učiněn ne v čase, ale současně s časem.

Jinými slovy, původ vesmíru – to, čemu my nyní říkáme velký třesk – nebyl pouze náhlé objevení se hmoty v předchozím věčném vzduchoprázdnu, ale také vznik času jako takového. Čas začal s původem vesmíru. Žádné předtím neexistovalo, žádné nekonečné moře času pro nějakého boha nebo pro nějaký fyzikální proces, který by se strávil v nekonečné přípravě.

Je pozoruhodné, že moderní věda došla víceméně ke stejnému závěru jako Augustin, k závěru, který je založen na tom, co nyní víme o povaze prostoru, času a gravitace.

Výklad vize 151

Chronologicky za sebou řekli o „definici času“ v květnu 2007 :

ZOE : Takže když to shrnu, čas rozhodně nelze považovat za řádnou čtvrtou (či v teorii strun jedenáctou) dimenzi ...Skutečná podstata času je ale jiná a souvisí de facto s charakterem různých polí a principem neurčitosti ... čas sice souvisí s fyzikálními poli a principem neurčitosti, ale to ještě nelze považovat za podstatu toho času.

MICHAL : Podle mě je ČAS šikovná abstrakce ...blábol

HALA : Perfektní, lépe bych to neřekl. Navíc pochybuji, že by filozofové měli nějakou lepší použitelnou definici než tohle. blábol

KANUK : "Abstrakce jménem ČAS" - jak napsal Michal. Je ale zajímavé, že tuto abstrakci můžeme měřit.

LOPOLO : Úplná abstrakce to asi nebude když je to základní vlastnost prostoru.. blábol – prostor je prostor, dimenze od veličiny Délka a proto čas nemůže být VLASTNOST a ještě k tomu „vlastnost délky“.

KANUK : Mně se nelíbí ta abstraktnost. Abstraktní věci, pokud vím, jsou neměřitelné. Pravda, láska.

HALA : Nezobecňuj to. Abstraktní je i vlnová funkce a jak reálně se projevuje! Samozřejmě, že veškerý popis je abstrakce. Jinak bychom vůbec žádný popis neměli. No, popis nemusí být vždy „pouze“ abstrakce ...

ZOE : Pro nalezení odpovědi na otázku "co jest čas" si nejprve musíme odpovědět na zdánlivě triviální otázku, proč se mohou tělesa v prostoru pohybovat, protože sám časoprostor se vlní-křiví, je zkřiven ...a křiví se každá délková dimenze jinak ku každé příslušné dimenzi časové ; tato škála křivení-vlnění uplatněná v různých lokálních i globálních měřících vede k tomu, že pozorovatel snímá do své průmětny (do níž snímá-pozoruje) „pohyb bodu“ po těch dimenzích. Sám bod nevnímá svůj pohyb „po časoprostoru“ a vnímat ho může pozorovatel-druhá soustava jinak křivá, pozorovatel může vnímat pohyb jen je-li časoprostor křivý-zvlněný, což také znamená, že jsou k sobě i pootočený soustavy časových dimenzí ku soustavě délkových dimenzí. Dokonce nutno uvažovat, že každé těleso má svou soustavu n+n dimenzí specificky křivou-zvlněnou a ta je „vnořena“ do jiné soustavy jinak specificky křivé. Např. : radioaktivní pole kolem kousku uranu je „vnořeno“ do elmg vln co kolem nás „plavou“ (a v nich vybraný bod), a tyto tři stavy jsou vnořeny do gravitačního pole Země a tyto 4 stavy jsou vnořeny do gr. pole Slunce ... prostě 4 typy soustavy lokálně zkřivených časoprostoru jsou „v sobě vnořeny“ a navzájem, pak bod v nich vykazuje pohyb podle toho jak je vnímán-snímán pozorovatelnou, která je také nějakou soustavou křivosti časoprostoru. jinými slovy, proč mohou částice měnit svůj kvantový stav. Kdyby časoprostor 3+3 (anebo n+n) dimenzionální byl jednotkový, tj. plochý nezakřivený, nemohl by se v něm zvolený bod pohybovat. Pohyb bodu je jen „natáčení“ jeho vlastní soustavy (a v ní natáčení každé dimenze zvlášť) se soustavou pozorovatele...a to natáčení „jeho soustavy“ je navíc takové, že se mu natáčí jinak soustava tří délkových dimenzí a jinak soustava tří časových dimenzí – základ pro „křivení časoprostoru“. Rozhlédni se člověče a...a vidíš, zdá se ti že časoprostor co vidíš je „rovný“ a přesto v něm letí emg vlny coby „vlnící se dimenze“ a vlnící se znamená „natáčení tam a zpět“. Velké množství „vlastních časoprostoru“ objektů jsou „do sebe vnořeny ... anebo jinak

řečeno : v jednom časoprostoru jsou „lokální křivé soustavy“ vyrobené také z časoprostoru ...soustavy, desítky lokálních křivostí – lokálních soustav téhož časoprostoru jsou v sobě vnořeny a takto pak pozorovány na různých úrovních a pozorovány v různých systémech toho zkřivení.

OK : Možná by nám pro začátek pomohlo kdybychom čas nevnímali jako "průměr" řady stabilních časových normálů a vydefinovali ho (nějak?) přes...

LOPOLO : (odpovídá Zoemu) Ano, to mi doslo ze to ma zasadni souvislost se zmenou stavu....**Změna stavu hmoty je i změnou stavu lokálního časoprostoru** Prozatím mám mlhavou představu o tom že v tom mají prsty neustálé interakce a zachování energie. **Interakce jsou propojování/odpojování (superpozicemi) vlnostavů časoprostoru, neb i hmota jsou složité vlnobalíčky, jimž se „odtrhávají nebo přidávají“ nějaké vlny dimenzí**

MICHAL (odpovídá Kanukovi) : Já bych to takhle netvrdil. Je spousta jiných abstrakcí, celá věda je vlastně o vytváření abstrakcí. Neexistuje žádná "délka", jen různě dlouhé předměty,...**nesmysl** ... (a tam kde není předmět, tam podle Michala není „délka“, že ?) Abstrakce jsou produktem lidského rozumu, ne přírody samotné. **Abstrakce jsou (lidským) popisem přírody a to více či méně přesným popisem asi tak jako je fotografie více či méně přesným popisem, asi tak jako je víceméně přesným popisem přírody snímek elektronkového mikroskopu, nebo EKG plíc. To všechno jsou „snímky“ reality a proto jsou „popisem“ více či méně přesným. A do popisu nutno vzít i člověka – i on je „zrcadlem přírodě“ více anebo méně přesným. (opak toho co říká Hála)... Ale asi nemůžeme do nekonečna hledat odpovědi na otázky po "podstatě" věcí. A přesto budeme tu podstatu ještě dlouho hledat...**

Podstata času, stejně jako hmotnosti, délky, náboje (elektrického, ale i jiných kvantových nábojů) není prostě známá. **Není, protože člověk odmítá zkoumat šílené nápady jako je HDV.**

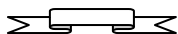
MICHAL : Nezáleží na tom "co to je čas", pokud umíme spočítat, kolik kmitů křemenné destičky potřebuje Země k oběhu kolem slunce. ...**nesmysl ; záleží na tom vědět „co je to čas“ (to je jako by si řekl, že ti nezáleží na tom vědět co je to smrt, pokud umíme mrtvá těla pohřbívat)** Pokud se v gravitačním poli zpomalí všechny hodiny (různých konstrukcí) a to stejnou měrou, řekneme, že sám "čas" se zpomalil. **Čas se nezpomaluje, čas neběží, ale my-bod-Zem putujeme, posouváme se vesmírem po časové dimenzi a tím ukrajuje časové intervaly-tiky...my-bod sami vyrábíme tiky posunem po časové dimenzi. Čas-dimenze stojí, my po něm „jdeme“.**

VENCL : Spíš bych řekl obráceně, bez změny by nebyl čas. To už, už je téměř dobře. Zde Venci myslí časem především ten „pochod tiků“ né tu veličinu. Takže ano, pochod tiků, by nebyl bez principu „změny“. Ano, a změna (intervalů na dimenzích ... i časových i délkových) může nastat jen pokud se dimenze vzájemně k sobě natáčí, a tedy „křiví“, ano, časoprostor „má v sobě“ spousta „vlastních časoprostorů“= vlastních soustav které se vlní, vlnění je natáčení soustav dimenzí ... a to jsou ty změny. Změny intervalů lze do pozorovatelnosti snímat jen když se soustavy všelijak natáčí ...pak lze sledovat i tiky – intervaly na časové dimenzi.

MICHAL : Příkladem může být jeden vodíkový atom v základním stavu. Je to systém, který se v čase vůbec nemění. Takže na něm plynutí času vlastně nepoznáme. Přesto fyzika tvrdí, že jeho "stav", tedy vlnová funkce, na čase závisí - mění se s časem jako $F * \exp(j * \omega * t)$.

METADON : Cas je podla mna velicina **O.K.** ... odvazujem sa tvrdit ze cas tu bol este pred Big Bangom **O.K.**

hm ... hm..., to je, vážení čtenáři, ale guláš, co ?, na začátku 21.století guláš nad vědomostma o tom **co to ten čas vlastně je** ...co ? ; (((ale bacha, nedotýkati se hvězd, jinak budu mazán.... a taky se za několik hodin i stalo)))

Výklad vize 152

zdroj <http://www.upramene.cz/energie/view.php?cislocclanku=2006031801> - Aldebaran

červeně do textu je můj názor

rughar

☐ Zaslal: út, 13. únor 2007, 17:18 Předmět:

citovat

Založen:
24. 10.
2006

Inu. Světlo i každá informace o jakékoliv změně v určitém místě se k nám nikdy nedostane rychleji než rychlost daná konstantou c. Ničím "nebržděné" světlo se pak pohybuje právě touto rychlostí, ať už jeho rychlost měříme v jakkoli rovnoměrně se pohybující soustavě. Todle je prostě fakt. Není to proto, že by to snad bylo logické, že by to odpovídalo selskému rozumu a nebo snad proto, aby nám

dobře vycházely nějak rovnice. Je to tak prostě proto protože se tak už vesmír narodil. Von to prostě chudák nezládá posouvat ty informace každému rychlejc. Můžem si tohle okecat jakkoli se nám zachce.

Einstein řekl, když platí o světle to co platí (co píš v prvních větách), pak platí tohle a tohle (dilatace času, teorie o souměstnosti a současnosti událostí, kontrakce délek a jiné efekty).

kanuk: vezmi si rychlost světla = c vůči každé inerciální soustavě. Pokud vybuduješ silnější teorii, která vysvětluje relativistické efekty (které jsou experimentálně ověřeny) na tomto základě a vyřešíš nad to i to, co nám kolem TR ještě stále nehraje, pak mají tvé kroky smysl. Zkus vzít některý relativistický efekt, který je popsán pomocí STR a popiš jej lépe jiným mechanismem, když je STR tak "nevyladěná" teorie. Tvoje teorie o chápání času jako jakémisi homogenním skalárním poli je moc krásná, ale bohužel nevidím naprosto jediný úkaz, který lze pomocí té teorie osvětlit.

>Pohyb< lze definovat jako „posun reálného bodu“ **po dimenzi délkové**. A pokud slovo pohyb přejmenujete na slovo >stárnutí<, pak se koná „posun reálného bodu“ **po dimenzi časové**. Ovšem posun po dimenzi nelze vypořádat pouze při existenci jedné jediné soustavy, posun znamená opět porovnávání >něčeho s něčím<. Znamená to, že tu máme např. dvě soustavy, tedy dva „rastry z dimenzí“. Bod B1 „pozorovaný“ budiž spojen se soustavou S(1) ; a druhá soustava S(2) budiž spojena s pozorovatelem P2. Nyní je libovolnou volbou která ze soustav bude v pohybu a která v klidu ; tedy kterou pasujeme do klidu a tím pádem tu druhou do pohybu vůči ní. Přirozenější je volba : soustava v klidu S(2) se ztotožní s pozorovatelem P2 ; a soustava v pohybu S(1) se ztotožní se sledovaným bodem B1. ((číslování můžeme otočit dle vkusu)).

Nyní víme, že bod B1 v S(1) se pohybuje, ale ...ale pohybuje se neeé ve své soustavě, ale *po dimenzi* té „stojící“ soustavy S(2) a ve své soustavě S(1) „stojí“. Bod B1 **ukrajuje** délkové intervaly v soustavě „cizí“ tj. na dimenzích soustavy S(2). Vše takto lze popsat pro veličinu čas....když slovíčko >pohyb< zaměníme za slovíčko >stárnutí< a...a už se rýsuje možnost sjednotit slovíčka : i čas (jak ho „lidsky“ chápeme a vnímáme) je to, že se bod posouvá po dimenzi, jenže po dimenzi časové. Stárnutí, odvíjení času je jiným slovíčkem řečený „posun-ukrajování“ intervalů na jedné ze tří časových dimenzí (respektive na všech třech a to „náhodou“ na všech třech po stejném intervalu ... ale to vysvětlím-ozřejmím později). Bod tentýž jeden B1 (v rastru časových dimenzí) na časové dimenzi *t_i* „ukrajuje“ intervaly, a také tentýž bod („jinde“ v rastru délkových dimenzí) na délkové dimenzi ukrajuje také intervaly, délkové. Takže tok času, odvíjení času, tikání času, je také ukrajování intervalů a tím posun po časové dimenzi jako je ukrajuje bod na délkových dimenzích.

Jenže to vše lze takto popsat máme-li k dispozici soustavu dvě – v jedné je pozorovatel, soustava je pasována do klidu, ale bod „cizí“ soustavy se posouvá, ukrajuje intervaly v té soustavě, na těch dimenzích soustavy co je v klidu. To je podstatný prvek logiky a prvek pro úvahy. Znamená to, že v témže časoprostoru „mohu mít“, anebo v podstatě „musím mít“ více rastrů, více časoprostorových rastrů, tedy jakoby „**časoprostory v časoprostorech**“. A to je podstata „tohoto vesmíru“ že časoprostor jakožto „pojem“ má sám v sobě mnoho „rastrů“ 3+3 dimenzionálních. Jak ? tak, že na každé úrovni-škále velikostí jsou >rastry< jinak zakřiveny. ((jedny vlny plavou v jiném zvlněném prostředí))). Jenže kde se berou „velikosti“ ?? V jedné a téže soustavě totiž musí být nejen dimenze délkové ale i dimenze časové. Např. dimenze délkové s označením $x(1)$; $x(2)$; $x(3)$... a na těchže osách ((„s opačnou šipkou ...?)) jsou dimenze časové $t(1)$; $t(2)$; $t(3)$ → to je jedna soustava např. pojmenovaná S(2) – v klidu. Druhá, jiná soustava S(1) v pohybu podle očí pozorovatele z S(2) má stejné dimenze, ale ...ale má jiné křivosti všech dimenzí !!!!! A budeme-li mít „rastrů“ – soustav pět deset a více, tak každá soustava 3+3 dimenzí bude mít jinou křivost. Ale jak ? Porovnáváním intervalů, které ukrajuje bod z jedné soustavy po dimenzích jiné soustavy. Jednoduše řečeno, každá soustava čili každý >časoprostor v časoprostoru< je jinak křivý. Každé pole má svou křivost...((a o dalších křivostech později.)) Takže i rychlost i zrychlení je v podstatě „porovnávání“ křivosti časoprostorů !!! dvou >časoprostorů – rastrů< s různou křivostí. Podle toho z jakého úhlu logiky se na to podíváme, tak bud porovnáváme „rychlosti a zrychlení“ anebo křivosti soustav tedy křivosti rastrů-časoprostorů. Bod ukrajuje různé velké intervaly (délkové) na různých dimenzích téže soustavy (a náhodou pro Zemi stejné intervaly časové na třech dimenzích časových téže soustavy), takže „třetí pozorovatel by mohl stanovit rychlost v různých směrech jinou, neb se „promítáním“ ukrajují různé intervaly na různých dimenzích a ...a pak „vyrobíme i poměry intervalů délkových ku časovým intervalům ukrojeným bodem posunujícím se po dimenzi časové i délkové. Rychlost je tedy **pouze**

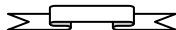
poměr ukrajovaných intervalů (různě velikých k sobě vzájemně) „posunem“ bodu (v cizí soustavě) po dimenzi časové a dimenzi délkové.

Rychlost světla (ani jiná) není ve své podstatě „rychlost“. Je to „poměr jednotkových intervalů“. Ona deklarovaná „rychlost“ to je „uvažovaný-realizovaný“ jednotkový poměr dvou dimenzí dvou veličin. Tedy jednotkový poměr na (libovolně vybrané) dimenzi délkové ku jednotkovému poměru na (libovolně vybrané) dimenzi časové. Jak je velká jednotka nevíme, je libovolně velká, ale...ale >zákon< (zřejmě první základní a už poznáný zákon vesmíru) říká, že zvolíme-li jednotku intervalu na dimenzi jedné ze dvou veličin („x“-délka nebo „t“-čas), např. na dimenzi od veličiny „délka“, pak musíme přisoudit interval - jednotku na dimenzi od veličiny „čas“ takový, aby jejich poměr vždy „vyrobil“ $c = 1$, tj. plochý nezakřivený stav. Jednotkový znamená takový „po němž-při němž“ křivost časoprostoru vymizí. A takový stav vesmíru existoval před Třeskem. Říkejmež mu „euklidovský rastr“. Ten je nezakřivený ve všech vzájemných poměrech dimenzí veličin. $c^3 = c^3 = 1^3 = 1^3$. Takže před Třeskem existoval stav časoprostoru naprosto eukleidovsky plochý ; a v takovém stavu (ještě) neexistovala hmota ani pole (a neběžel v něm čas a prostor se nerozpínal, ani nesmršťoval). Tento stav „rastrového časoprostoru“ „předvádí“ a) velikost ani nulovou ani nekonečnou, čili předvádí velikost jednotky i celku i bodovou i nekonečnou zároveň ; nekonečno je totožné s bodem ...a „předvádí“ b) stáří ani nulové ani nekonečné...a ani „běžící-odvíjející se“ ani stárnutí „nehybné čili nestrárnutí“. Tento stav je prostě jednotkový.

Přejdeme-li do „našeho“ poTřeskového vesmíru, pak v něm je časoprostor ve stavech mnoha křivostí (nekonečného počtu stavů křivostí). První stav časoprostoru >v řadě-v posloupnosti< stavů je onen „rastr“. ((po Třesku nastane nejednotkový poměr dimenzí jako náš „pojem“ v-rychlost ; křivost časoprostoru do více dimenzí je stejný pojem jako rychlost je-li posuzován (posuzována křivost do jedné dimenze délkové a jedné časové) pouze poměr jedné délkové dimenze s jednou časovou dimenzí , pak je vlastně vícedimenzionální křivost sledována jako jednodimenzionální křivost zvaná rychlost.....)). Pozor : posuzování křivosti časoprostoru, což je v podstatě zvlněného časoprostoru, se koná až po Třesku. Ten původní nekřivý rastr $c^3 = c^3$ „je-nachází se“ i v našem poTřeskovém vesmíru, ale...ale..., používá se >jako nefyzikální< nepoužívá se pro „komplementaritu“ změn vzájemných chování a) stavů hmotových v b) křivých časoprostorech, nýbrž k porovnávání.

Po Třesku se časoprostor nachází v nekonečných možnostech křivostí „svých“ stavů...; ty vznikají nejednotkovými poměry „úseků“ na dimenzích dvou veličin. Zakřivení a křivosti jsou různé na různých škálách. Ve vesmíru po Třesku neexistuje žádný reálný časoprostor nezakřivený a ten co nezakřivený je, $c^3 = c^3$ říkejme mu „rastr“ (a i proto má světlo „konstantní jednotkovou“ rychlost ať přichází z libovolného směru tj. „z rastru“ do křivých – zvlněných časoprostorů v nichž se pohybují „body“ i tělesa hmotové coby vlnobalíčky kompakťifikovaných křivostí lokálních „vlnoshluků“ pohybujících se tj. posouvajících se po „vlnách rastrů křivých“.

Slovo závěrem. Todle neberte vážně 😊. Tento slušný pán >rughar< jakož i mnoho jiných přispěvatelů do fóra Aldebaranu se chová stejně tj. omlouvá se dopředu, ač nemá za co se omlouvat, a to pouze z důvodů, aby nebyl „poslán do černé díry“ inkvizitorem Hálou. A nebo to nečtete vůbec 😊. Můj názor na přírodu je takový, že každá její část nabývá určitých stavů a stejně tak se tyto stavy v čase mohou měnit. O.K. Princip horkého bramboru, aneb zákon o střídání symetrií s asymetriemi Díky tomu, že se nám povedlo vybudovat matematiku na úroveň na které je, jsme schopni tyto jevy přiblížit k matematickým funkcím, které známe. Z matematického hlediska, pokud známe funkci a její vývoj na určitém intervalu x_1 , x_2 a známe naprosto přesně všechny její derivace, jsme schopni určit funkci celkovou. To jestli se nemýlím, tak v analytice platí pro každou matematickou funkci. Už jen to, že existuje jakési "omezení" možnosti, jak lze vyjádřit analyticky nějakou funkci říká, že není možné vyjádřit analyticky vše. Už jen v kvantové mechanice je habakuk "nepředvídatelných" událostí. Není možné vytvořit naprosto přesný aparát, který popisuje přesně dění v přírodě a vyhraje vždy ten, kdo se se svým mechanismem víc přiblíží realitě. Kvantová mechanika se z toho snažila lehce vybrusit tím, že některé nevysvětlitelné jevy označila jako prostě náhodné a docela to má úspěch. Tak bych se rozhodně netrápil tím, jak jsou všechny mechanismy ve fyzice nanicovaté a spekulativní. Všecko to je jenom o tom, abychom si usnadnili práci, jak všechny ty kraviny spočítat 😊

DOPIS od pana Petera Kodyše, který si přečetl mé vize č.148-154 a napsal mi →

----- Original Message -----

From: "Peter Kodys" <kodys@ipnp.troja.mff.cuni.cz>

To: "Navrátil Josef" <j_navratil@volny.cz>

Sent: Friday, January 11, 2008 9:19 PM

Subject: Re: Decín-debata na LN

Dobry den,

dovoluji si poslat vam okomentovany Vas text jak jste si pral, vsechny me pripominku a komentare jsou lehce identifikovatelné: jsou zelenou barvou a zacínají "PK komentar". Vase uvahy jsou mi sympaticke a myslím ze jsou velmi dobre logicky vystavene, a halvne mam dojem ze nejsou v zasadnim rozporu s moderni fyzikou, i kdyz se daji hodne doplnovat. Cast kometaru je bez diakritiky, cast s ni.

Pokud Vam me komentare nejsou zasadne proti mysli, jsem pristupny dalsim diskusim a uvaham, ale ne tonem a spusoby jak vedl na PES pan Petrik s jeho zvrhlymi predstavami eteru, s osobnimi utoky a uhybaním pred primimi odpovedemi. Logika uvah pana Petrika není s Vasimi srovnatelná, on nebyl schopen elementarní logické uvahy a predpoklady, které zavadel, byli v rozporu s merením. Dalsi vlastnost, která panu Petrikovi chybi, je sebakritičnost, co je nutný predpoklad diskuse.

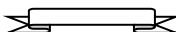
Pokud Vam me komentare nic nedávají, nebo Vas rozčilují, nemusíte se jimi zabývat, zmazte soubor a nemusíte mi vůbec psát. Ja jsem Vam za text vdecny, dal mi možnost stravit hodne příjemných chvil nad rozjímaním nad vecmi které mam rad. Za toto Vam dekuju.

Pokud by jste měli problem z prectením, udelam Vam pdf soubor a poslu ho.

S pozdravem, Peter

On Sat, 5 Jan 2008, Navrátil Josef wrote:

- > ..Pane Peter, bohuzel jsem letno ocima prelétl Vasí odpoved a ...a pojal jsem
- > zklamání (né nad Vámi) ale nad tím, ze jste nemohl číst mé web stránky ve
- > wordu tedy v barevném provedení kde texty jsou tam rozliseny tou barvou do
- > dialogu a tedy nevíte co jsem říkal já a co "oponent"
- > ... to prozatím pozbývá smyslu k debate.
- > Sdelte zda mohu poslat e-dopisem texty ve wordu a zda se Vám barva zobrazí
- >
- > Josef
- >
- > ing. Josef Navrátil, Kosmonautu 154, Decín 405 01,
- > e-mail : j_navratil@karneval.cz
- > http://www.volny.cz/j_navratil

Výklad vize 152 s komentářem pana Kodyše zeleně

zdroj <http://www.upramene.cz/energie/view.php?cislocclanku=2006031801> - Aldebaran

červeně do textu je můj názor

Inu. Světlo i každá informace o jakékoliv změně v určitém místě se k nám nikdy nedostane rychleji než rychlost daná konstantou c . Ničím "nebržděné" světlo se pak pohybuje právě touto rychlostí, ať už jeho rychlost měříme v jakkoli rovnoměrně se pohybující soustavě. Todle je prostě fakt. Není to proto, že by to snad bylo logické, že by to odpovídalo selskému rozumu a nebo snad proto, aby nám dobře vycházely nějak rovnice. Je to tak prostě proto protože se tak už vesmír narodil. Von to prostě chudák nezvládá posouvat ty informace každému rychlejc. Můžem si todle okecat jakkoli se nám zachce.

Einstein řekl, když platí o světle to co platí (co píší v prvních větách), pak platí todle a todle (dilatace času, teorie o souměstnosti a současnosti událostí, kontrakce délek a jiné efekty).

kanuk: vezmi si rychlost světla $= c$ vůči každé inerciální soustavě. Pokud vybuduješ silnější teorii, která vysvětluje relativistické efekty (které jsou experimentálně ověřeny) na tomto základě a vyřešíš nad to i to, co nám kolem TR ještě stále nehraje, pak mají tvé kroky smysl. Zkus vzít některý relativistický efekt, který je popsán pomocí STR a popiš jej lépe jiným mechanismem, když je STR tak "nevyladěná" teorie. Tvoje teorie o chápání času jako jakémsi homogenním skalárním poli je moc krásná, ale bohužel nevidím naprosto jediný úkaz, který lze pomocí té teorie osvětlit.

>Pohyb< lze definovat jako „posun reálného bodu“ **po dimenzi délkové**. A pokud slovo pohyb přejmenujete na slovo >stárnutí<, pak se koná „posun reálného bodu“ **po dimenzi časové**. PK komentář: Chyba v úvaze: nemůže jít jen o přejmenování slova, ale o zkoumání dějů ne po osi polohové (pohyb v prostoru po 3 dimenzích) ale bez pohybu po dimenzi jen jeho stárnutí. Tady, když si prostudujete mou úvahu o podstatě času dané v té nejhlubší (dosud známé) úrovni výměnnými interakcemi „aby se hmota vůbec viděla“ a intenzitou této interakce, pak se zdá že je nemožné oddělit čas a stárnutí od prostou, ve kterém se ta interakce realizuje (výměna energie musí probíhat mezi objekty na na tom samém místě) To dále pak ukazuje na jiné vlastnosti prostoru a času, nejsou plně zaměnitelné v úvahách. Jedná se hlavně o to, že na dimenzi můžeme zůstat stát nebo se pohybovat, v čase se zastavit nedá, to totiž na té bazální úrovni způsobí ustání fungování interakce a rozpad, znehybnění, zneviditelnění a vlastně zmizení hmoty (zajímavá úvaha). Ovšem posun po dimenzi nelze vyznívat pouze při existenci jedné jediné soustavy, posun znamená opět porovnávání >něčeho s něčím<. Znamená to, že tu máme např. dvě soustavy, tedy dva „rastry z dimenzí“. Bod B1 „pozorovaný“ budiž spojen se soustavou S(1) ; a druhá soustava S(2) budiž spojena s pozorovatelem P2. Nyní je libovolnou volbou která ze soustav bude v pohybu a která v klidu ; tedy kterou pasujeme do klidu a tím pádem tu druhou do pohybu vůči ní. Přirozenější je volba : soustava v klidu S(2) se ztotožní s pozorovatelem P2 ; a soustava v pohybu S(1) se ztotožní se sledovaným bodem B1. ((číslování můžeme otočit dle vkusu)).

Nyní víme, že bod B1 v S(1) se pohybuje, ale ...ale pohybuje se neéé ve své soustavě, ale *po dimenzi* té „stojící“ soustavy S(2) a ve své soustavě S(1) „stojí“. Bod B1 **ukrajuje** délkové intervaly v soustavě „cizí“ tj. na dimenzích soustavy S(2). Vše takto lze popsat pro veličinu čas....když slovíčko >pohyb< zaměníme za slovíčko >stárnutí< a...a už se rýsuje možnost sjednotit slovíčka : i čas (jak ho „lidsky“ chápeme a vnímáme) je to, že se bod posouvá po dimenzi, jenže po dimenzi časové. Stárnutí, odvíjení času je jiným slovíčkem řečený „posun-ukrajování“ intervalů na jedné ze tří časových dimenzí (respektive na všech třech a to „náhodou“ na všech třech po stejném intervalu ... ale to vysvětlím-ozřejmím později). Bod tentýž jeden B1 (v rastru časových dimenzí) na časové dimenzi t_i „ukrajuje“ intervaly, a také tentýž bod („jinde“ v rastru délkových dimenzí) na délkové dimenzi ukrajuje také intervaly, délkové. Takže tok času, odvíjení času, tikání času, je také ukrajování intervalů a tím posun po časové dimenzi jako je ukrajuje bod na délkových dimenzích.

Jenže to vše lze takto popsat máme-li k dispozici soustavu dvě – v jedné je pozorovatel, soustava je pasována do klidu, ale bod „cizí“ soustavy se posouvá, ukrajuje intervaly v té soustavě, na těch dimenzích soustavy co je v klidu. To je podstatný prvek logiky a prvek pro úvahy. Znamená to, že

v témže časoprostoru „mohu mít“, anebo v podstatě „musím mít“ více rastrů, více časoprostorových rastrů, tedy jakoby „**časoprostory v časoprostorech**“. A to je podstata „tohoto vesmíru“ že časoprostor jakožto „pojem“ má sám v sobě mnoho „rastrů“ 3+3 dimenzionálních. Jak ? tak, že na každé úrovni-škále velikostí jsou >rastry< jinak zakřiveny. ((jedny vlny plavou v jiném zvlněném prostředí))). Jenže kde se berou „velikosti“ ?? V jedné a téže soustavě totiž musí být nejen dimenze délkové ale i dimenze časové. Např. dimenze délkové s označením $x(1)$; $x(2)$; $x(3)$... a na těchže osách ((„s opačnou šipkou ...?)) jsou dimenze časové $t(1)$; $t(2)$; $t(3)$ □ to je jedna soustava např. pojmenovaná $S(2)$ – v klidu. Druhá, jiná soustava $S(1)$ v pohybu podle očí pozorovatele z $S(2)$ má stejné dimenze, ale ...ale má jiné křivosti všech dimenzí !!!!! A budeme-li mít „rastrů“ – soustav pět deset a více, tak každá soustava 3+3 dimenzí bude mít jinou křivost. Ale jak ? Porovnáváním intervalů, které ukrajuje bod z jedné soustavy po dimenzích jiné soustavy. Jednoduše řečeno, každá soustava čili každý >časoprostor v časoprostoru< je jinak křivý. Každé pole má svou křivost...((a o dalších křivostech později.)) Takže i rychlost i zrychlení je v podstatě „porovnávání“ křivosti časoprostorů !!! dvou >časoprostorů – rastrů< s různou křivostí. Podle toho z jakého úhlu logiky se na to podíváme, tak bud porovnáváme „rychlosti a zrychlení“ anebo křivosti soustav tedy křivosti rastrů-časoprostorů. Bod ukrajuje různě velké intervaly (délkové) na různých dimenzích téže soustavy (a náhodou pro Zemi stejné intervaly časové na třech dimenzích časových téže soustavy), takže „třetí pozorovatel by mohl stanovit rychlost v různých směrech jinou, neb se „promítáním“ ukrajují různé intervaly na různých dimenzích a ...a pak „vyrábíme i poměry intervalů délkových ku časovým intervalům ukrojeným bodem posunujícím se po dimenzi časové i délkové. Rychlost je tedy **pouze poměr ukrajovaných intervalů** (různě velikých k sobě vzájemně) „posunem“ bodu (v cizí soustavě) po dimenzi časové a dimenzi délkové. PK komentář: Myslím, že tato úvaha je v podstatě správná a nemá nějakou chybu. Myslím, že není v konfliktu se speciální teorií relativity, je to její výklad trochu jiným způsobem. Speciální teorie relativity navíc definuje, nebo popisuje společný rámec, spojovací zákon mezi jednotlivými pod rastry. Ukazuje to s podmínkou společně, neboli stejně rychle plynoucího času pro všechny tři dimenze. Zdá se, že tato podmínka je podle experimentů splněná. Nemám žádnou výhradu k této úvaze, dřív nebo později by z ní vyšli zákony speciální teorie relativity, má podle mě hodnotu v poměrně důsledné myšlenkové konstrukci.

Rychlost světla (ani jiná) není ve své podstatě „rychlost“. Je to „poměr jednotkových intervalů“. Ona deklarovaná „rychlost“ to je „uvažovaný-realizovaný“ jednotkový poměr dvou dimenzí dvou veličin. Tedy jednotkový poměr na (libovolně vybrané) dimenzi délkové ku jednotkovému poměru na (libovolně vybrané) dimenzi časové. Jak je velká jednotka nevíme, je libovolně velká, ale...ale >zákon< (zřejmě první základní a už poznaný zákon vesmíru) říká, že zvolíme-li jednotku intervalu na dimenzi jedné ze dvou veličin („x“-délka nebo „t“-čas), např. na dimenzi od veličiny „délka“, pak musíme přisoudit interval - jednotku na dimenzi od veličiny „čas“ takový, aby jejich poměr vždy „vyrobil“ $c \equiv 1$, tj. plochý nezakřivený stav. Jednotkový znamená takový „po němž-při němž“ křivost časoprostoru vymizí. A takový stav vesmíru existoval před Třeskem. Říkejmež mu „euklidovský rastr“. Ten je nezakřivený ve všech vzájemných poměrech dimenzí veličin. $c^3 = c^3 = 1^3 = 1^3$. Takže před Třeskem existoval stav časoprostoru naprosto eukleidovsky plochý ; a v takovém stavu (ještě) neexistovala hmota ani pole (a neběžel v něm čas a prostor se nerozpínal, ani nesmršťoval). Tento stav „rastrového časoprostoru“ „předvádí“ a) velikost ani nulovou ani nekonečnou, čili předvádí velikost jednotky i celku i bodovou i nekonečnou zároveň ; nekonečno je totožné s bodem ...a „předvádí“ b) stárí ani nulové ani nekonečné...a ani „běžící-odvíjející se“ ani stárnutí „nehybné čili nestrárnutí“. Tento stav je prostě jednotkový. PK komentář: pěkná myšlenková úvaha, proti které se nedá z matematického a logického hlediska asi nic namítnout. Protože ale to zasazujete do našeho vesmíru, dovolím si poznámku: zdá se že dimenze a čas jsou velmi úzce spjati s hmotou-energií, až tak úzce, že nemůžou existovat odděleně, proto je asi potřebné připomenout ve vašem textu, že nejspíš před Třeskem neexistovali, protože před ním nebyla ani hmota a energie – což je mimochodem i Váš předpoklad. Cela Vaše úvaha platí i pro náš vesmír po Třesku pro světlo ve vakuu a daleko od hmotných objektů = so zda se takovéto „prázdné“ místa, bubliny zabírají 99 procent našeho vesmíru, takže toto „zjednodušení“ je akceptovatelné. Tady si dovolím jednu další poznámku, která by mohla pro Vás být inspirativní: světlo je nejrychlejší částice jen vo vakuu, jestli ho dáme do blízkosti hmoty-energie, tak se ohýbá, zpomaluje (podle indexu lomu prostředí), a jiné částice můžou létat rychleji než světlo v daném prostředí ale stále pomaleji než světlo

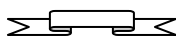
ve vakuu. Nic neumíme říct zatím o gravitačních silach, zda se ze pro ně omezení na rychlost světla ve vakuu platí taky, ostatně je to interakce zase hmoty-energie mezi sebou.

Přejdeme-li do „našeho“ poTřeskového vesmíru, pak v něm je časoprostor ve stavech mnoha křivostí (nekonečného počtu stavů křivostí). První stav časoprostoru >v řadě-v posloupnosti< stavů je onen „rastr“. ((po Třesku nastane nejednotkový poměr dimenzí jako náš „pojem“ v-rychlost ; křivost časoprostoru do více dimenzí je stejný pojem jako rychlost je-li posuzován (posuzována křivost do jedné dimenze délkové a jedné časové) pouze poměr jedné délkové dimenze s jednou časovou dimenzí , pak je vlastně vícedimenzionální křivost sledována jako jednodimenzionální křivost zvaná rychlost.....)). Pozor : posuzování křivosti časoprostoru, což je v podstatě vlněného časoprostoru, se koná až po Třesku. Ten původní nekřivý rastr $c^3 = c^3$ „je-nachází se“ i v našem poTřeskovém vesmíru, ale...ale..., používá se >jako nefyzikální< nepoužívá se pro „komplementaritu“ změn vzájemných chování a) stavů hmotových v b) křivých časoprostorech, nýbrž k porovnávání. PK komentář: Tady zase jen připomenu, že nám chybí pravítko, přítomnost hmoty-energie a teda pokřivení časoprostoru naši nejrovnější měrku „světlo“ pokřivuje.

Po Třesku se časoprostor nachází v nekonečných možnostech křivostí „svých“ stavů...; ty vznikají nejednotkovými poměry „úseků“ na dimenzích dvou veličin. Zakřivení a křivosti jsou různé na různých škálách. Ve vesmíru po Třesku neexistuje žádný reálný časoprostor nezakřivený a ten co nezakřivený je, $c^3 = c^3$ řekněme mu „rastr“ (a i proto má světlo „konstantní jednotkovou“ rychlost ať přichází z libovolného směru tj. „z rastru“ do křivých – vlněných časoprostorů v nichž se pohybují „body“ i tělesa hmotový coby vlnobalíčky kompaktifikovaných křivostí lokálních „vlnoshluků“ pohybujících se tj. posouvajících se po „vlnách rastrů křivých“.

PK komentář: celkově musím napsat že vize 152 je mi sympatická a není v zásadním rozporu s představami moderní fyziky, akorát se je pokouší popsat z jiného úhlu. Mile mě překvapila poměrně vysoká důslednost v úvahách.

Slovo závěrem. Todle neberte vážně 😊. Tento slušný pán >rughar< jakož i mnoho jiných přispěvatelů do fóra Aldebaranu se chová stejně tj. omlouvá se dopředu, ač nemá za co se omlouvat, a to pouze z důvodů, aby nebyl „poslán do černé díry“ inkvizitorem Hálou. A nebo to nečtete vůbec 😊. Můj názor na přírodu je takový, že každá její část nabývá určitých stavů a stejně tak se tyto stavy v čase mohou měnit. O.K. Princip horkého bramboru, aneb zákon o střídání symetrií s asymetriemi Díky tomu, že se nám povedlo vybudovat matematiku na úroveň na které je, jsme schopni tyto jevy přiblížit k matematickým funkcím, které známe. Z matematického hlediska, pokud známe funkci a její vývoj na určitém intervalu x_1, x_2 a známe naprosto přesně všechny její derivace, jsme schopni určit funkci celkovou. PK komentář: nejsme To jestli se nemýlím, tak v analytice platí pro každou matematickou funkci. Už jen to, že existuje jakési "omezení" možnosti, jak lze vyjádřit analyticky nějakou funkci říká, že není možné vyjádřit analyticky vše. Už jen v kvantové mechanice je habakuk "nepředvídatelných" událostí. Není možné vytvořit naprosto přesný aparát, který popisuje přesně dění v přírodě a vyhraje vždy ten, kdo se se svým mechanismem víc přiblíží realitě. Kvantová mechanika se z toho snažila lehce vybrusit tím, že některé nevysvětlitelné jevy označila jako prostě náhodné a docela to má úspěch. Tak bych se rozhodně netrápil tím, jak jsou všechny mechanismy ve fyzice nanicovaté a spekulativní. Všecko to je jenom o tom, abychom si usnadnili práci, jak všechny ty kraviny spočítat 😊

Výklad vize 153

Znova úvaha k relativitě, aneb k pootáčení soustav

Autor: Navrátil Josef IP: 89.102.43.xxx Datum: 04.10.2007 12:43

Kdo mi už konečně ukáže chybu v předvedené postupové logice mého výkladu ???, zde :

Zahájíme experiment : Mějmež připravený bod. Mějmež dva strojky na „odtikávání času“ tj. mějmež hodiny H1 a H2. (byly synchronizovány na stejné tempo odvíjení intervalů-tiků). Hodiny H2 budou reprezentovat i pohybující se raketu (a v ní „nestárnoucího dvojčete). Ztotožněmež s předměty H1 a H2 vztažnou soustavu souřadnic a obě soustavy. jejich počátky vložme do toho bodu nachystaného a říkejme mu počátek soustavy i soustavy H1 i soustavy H2. Při zahájení experimentu pasujme soustavu H1 do klidu tj. že má vée-rychlost rovnu nule, $v = 0$ (vée nulu, $v = 0$ má při zahájení i soustava H2). Soustavu H1 budeme považovat za základnu-pozorovatelnou všech dějů a do té H1 také budeme všechny údaje snímat. Čili **v soustavě H1** jsou všechny jiné soustavy vesmíru, mezi nimi i H2.

Nyní bude H2 soustavou, která bude vée-rychlost měnit. A pro náš výklad vynechme/opomeňme „způsob“ jak H2 mění rychlost z $v(1)$ na $v(2)$ na $v(3)$... na $v(n)$ a při zrychleném pohybu měřit dilataci nebudeme ; a dilataci pouze změříme v těch „stop-stavech“ (různá rychlost) kdy raketa-hodinový stroj má rovnoměrný pohyb. Nyní nastane „moment, stop-stav“ našeho měření, např. při $v = 0,9c$.

A...a znova popis situace, konstatování a k tomu přijdou mé otázky : Soustava H1 je v klidu (do klidu byla pasována ; $v = 0$) a **do této soustavy H1** měříme to, co se děje „tam“..., **tam v soustavě H2**, na soustavě H2. My neměříme, my snímáme nám zasláné údaje (jsou donesené fotony). Ptám se : Pozorovatel-hodiny H2 zahájil cestu s nastaveným tempem tikotu v počátku...a tento pozorovatel „na hodinách-ve vlastní soustavě“ pozoroval „na sobě změnu tikotu“ při změně rychlostí své soustavy ? po celou dobu své cesty ? Může vůbec libovolný pozorovatel ve vesmíru vědět jakou rychlostí vée se pohybuje, pokud to nezjistí „pomocí“ jiných těles ? Může libovolnému pozorovateli v jeho vlastní soustavě se měnit výrazně tempo plynutí času ?

Myslím že ne, že H2 „sám na sobě“ tj. ve své vlastní soustavě nepozoruje změny tempa plynutí času...že H2 po celou dobu putování „sám na sobě“ nepozoruje dilataci času. Kdo jí tedy pozoruje ? Myslím, že dilataci času „toho H2“ **pozoruje pouze „ten H1“** v daném „stop-stavu“ té rakety H2. Čili dilataci může hodnotit-zjistit-vyslovit jen soustava-pozorovatelna „domácí“ H1, nikoliv soustava vlastní H2 sama na sobě. A jsme u toho : Čas nedilatuje „na raketě“ (na hodinách H2, ani nedilatuje mechanismus hodinového stroje), ale čas dilatuje „pro pozorovatele H1“ na H2 ...to, že čas dilatuje na H2 vidí-snímá do přístrojů jen H1...dilataci času nesnímá do své soustavy H2, ta o dilataci neví, na H2 hodiny jdou stále stejným tempem. Pouze domácí pozorovatel vyhodnocuje „o předmětu“ tj. „o hodinách H2“ že jim dilatuje čas a to v očích-přístrojích H1, pro pozorovatele H1 v jeho domácí soustavě H1 – tam dilatuje čas předmětu H2. Protože stále je soustava H2 vlastně podsystémem **v té H1**...H2 patří **do** soustavy H1, kde se údaje vyhodnocují. Na raketě H2 a v její soustavě se může a bude dít „fyzikální interakce“ jakákoliv-libovolná (stejně jako v domácí laboratoři), a ten „otisk děje“ „naberou fotony“ a neporušený donesou do H1-pozorovatelný a tam bude „děj“ vyhodnocen, jenže se zjistí „relativita“...jakési kontrakce, dilatace a změny hmotností ...co, co co ? Proč ? Protože došlo mezi soustavami H1 a H2 k pootočení jejich soustav (dimenzí délkových i dimenzí časových) a hodnoty byly z H2 do H1 „spuštěny“ v tom pootočeném stavu – fotony už po cestě z H2 do H1 stav-otisk neměnily, nepootočily.

Takže znova : čas na raketě nedilatuje, ale **vjem, poznatek, snímek**, „do pozorovatelný“ **ukazuje na dilataci času** „té rakety“ (v soustavě H1), né „na raketě“ H2. ((dtto se děje s kontrakcema délek a s nárůstem hmotnosti H2)).

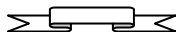
Proč jsem ten výklad tak otrocky pitval ??? Především proto, že je tu stále proklamovaná formulace fyziků o „relativitě“. Pravá podstata toho úkazu není „relativita“ ...to není nic „relativního“ naměřit kontrakce, dilatace a nárůst hmotnosti... a je tu stále fyziky podivná proklamace o tom „kde“ že se ta relativita jeví, „kde“ se koná, „komu“ se koná a „jak“ se koná, „čím“, a jak to opravdu je. Jsem rozčarován nad tím, že se všude říká, že čas na raketě plyne pomaleji, ...**takovýto výrok je ovšem podle mě logický nesmysl**. „Na raketě nedilatuje“, ale dilatuje v mých přístrojích doma v pozorovatelně H1 pasované do klidu, v přístrojích které registrují údaje z rakety H2 ; registrují, že dilatuje čas „té raketě“ né na ní..., čili dilatace H2 „se zjeví po měření v přístrojích H1“ domácího základního pozorovatele.

A teprve po zvážení a po rozboru předvedené logiky pak logicky vyplyne důvod „proč“ tomu tak je : Mění-li těleso svou rychlost, pak pootáčí svou soustavu vůči jiné soustavě která je „v klidu“ a to je důvodem „pseudorelativity“... protože přístroje H1 soustavy snímají „donesené a cestou už nepootočené“ údaje (soustava fotonu už se cestou z H2 do H1 nepootáčí) z pootočené soustavy H2, a tím zkreslené intervaly, a všechny další hodnoty zkreslené/degradované – nikoliv relativizované –

vlivem pootáčení soustav. Lorentzova transformační oprava „gama“ členem je pouze opravou z titulu pootáčení soustav, soustavy pozorovatelné a soustavy testovacího tělesa.

Dodatek : Totiž já-Zem-bod se vesmírem pohybují jakou rychlostí ?, také rychlostí skoro céeé (!) ovšem pro pozorovatele z Periferie vesmíru tj. z bodu P vzdáleného ode mě 14,24 miliard let. „On-bod P“ na Periferii mě pozoruje jako že se od něj vzdalují rychlostí skorocéeéé a...a proto tak by „On-Periféričan“ měl pozorovat „na mě“ že mi dilatuje čas, že „já z jeho vypočítaných hodnot“ dilatuji, že mě dilatuje čas, že skoro nestárnu, od Třesku nestárnu, tedy „On“ by měl pozorovat, že jsem „já-Zem“ starý pouze pár sekund ... on to pozoruje „v přístrojích“ a to „o mě“ a nééé, že já stárnu pomaleji jak si On „myslí-vidí-sleduje“ ve svých přístrojích. Celá slavná relativita je v tom, že se moje soustava vlastní Z(1) je pootočila vůči soustavě Periféričana P(1) a tím On snímá „deformované údaje“ (jako Já o něm – rudé posuvy ve spektrech – což právě to je důkazem o pootáčení soustav. A také nakonec obecněji by se mělo ukázat, že se totiž může „moje soustava“ vůči „jeho soustavě“ pootáčet nejen podle kružnice/po kružnici, ale i podle paraboly, což se děje právě při zrychleném pohybu....).

Prosím o toleranci, úvaha není ještě perfektní, a je na ní co zlepšovat.... kdo pomůže ?
JN, 04.10.2007

Výklad vize 154

zdroj

http://neviditelnypes.lidovky.cz/diskuse.asp?iddiskuse=A070621_113850_p_veda_wag&vlakno=17988419#17988419

hmota kolem sebe křiví časoprostor:

Autor: **Navrátil Josef** IP: 89.102.43.xxx Datum: 05.10.2007 09:33

Zřejmě se tu přemýšlí o tom co jsem napsal včera. Díky. Já tu svou řeč zpřesnil a bude na mém webu. A protože mám rád i logiku, dám do placu jinou úvahu : Jakub Jermář odpovídá studentovi : „Máte pravdu v tom, že hmotný předmět zakřiví prostoročas (v odborné fyzice se častěji používá výraz prostoročas než časoprostor, myslí se tím obvykle totéž). Pokud bychom těleso z daného místa odstranili nebo jej začali přemísťovat jinam, projeví se to samozřejmě změnou deformace prostoročasu, tato změna však nebude okamžitá, - >

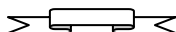
Ptám se : jak byl zakřiven neměnnou sumou hmoty 10^{53} kg , co se „narodila“ po Třesku, časoprostor sám v tom tvaru a velikosti jakým byl po Třesku ? Anebo jak zakřivila stejná suma hmoty časoprostor 380 000 let po Třesku ; a jak ho ten časoprostor zakřivuje **tatáž suma hmoty** dnes ? Nemělo by to být obráceně, tedy tak, že „rozpínání vesmíru“ je vlastně rozbalováním klubíčka „svinutého-smotaného“ časoprostoru ? na méně svinutý ?

[reagovat](#)

Re: hmota kolem sebe křiví časoprostor:

Autor: **Navrátil Josef** IP: 89.102.43.xxx Datum: 05.10.2007 09:42

Myšlenku zopakuji jinými slovy : Fyzika tvrdí, že „v okolí“ hmotného tělesa (poblíž toho tělesa) se křiví časoprostor více než dále od tělesa. Proto po Třesku kdy stejné množství hmoty co dnes 10 na 53 kg bylo blíže u sebe muselo zakřivit-smotat-zabalit časoprostor doslova „ad absurdum“...a stejné množství hmoty když „expanduje“, (po Třesku) pak by při expanzi toho „vesmíru = časoprostoru“ se měl tento „rozbalovat“ z původní křivosti (klubíčka) na menší a menší křivost ..., nééé?

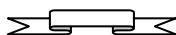
Výklad vize 155

[fórum na Neviditelném Psu →](#)

Re: Velký tresk:

Autor: **Navrátil Josef** IP: 89.102.43.xxx Datum: 12.10.2007 13:48

Pane Maliarik, čas ve Třesku nevznikl, čas je veličina nezadatelná, nezaměnitelná, nenahraditelná (mající také dimenze) ..., ale co vzniklo ve Třesku (v tom **rozhraní** stavů, stavu předešlého a následného) je, že nastalo „plynutí“ času ; nastalo „ukrajování intervalů“ na časové dimenzi a to každým bodem ; čili na každém hmotném bodu v tomto vesmíru (možná i nehmotném) on provádí „ukrajování intervalů“. Čas „neplyne“, ale *plyneme* my po něm, po jeho dimenzi, my ukrajujeme intervaly „času“ tím jak se náš bod posouvá vesmírem. My ukrajujeme intervaly nejen po délkové trajektorii, která se pak (do zvolené soustavy) promítá do tří dimenzí jako „tři složky bodu, konce vektoru“, ale přesně podobně ukrajujeme i intervaly na časové trajektorii našeho posunu vesmírem „po čase“ veličině ... jenže pak se z „koncového bodu pohybu“ „po čase“ spouští tři složky času do tří dimenzí času, ale ... ale ze záhadných důvodů se časová soustava tří os natáčí tak, že jsou ty tři složky času – intervaly stále stejné, časový „tik“ je stejný to tří směrů dimenzí. **To je nutno rozluštit.** Po Třesku nastalo vlnění, křivení časoprostoru a tím pádem nejednotkový poměr intervalů „na délce“ **ku** intervalu „na čase“ – to je to vlnění trojčaso-prostoru ... čímž se pak jeví „hmotným objektům“ ono vlnění ČP že čas běží.. Neběží, je odvíjen naším ukrajováním intervalů po časové dimenzi jak se vesmírem „posouváme“ a posouváme se proto, že časoprostor je křivý-zvlněný....tedy on to pozoruje „o nás“ cizí pozorovatel do své soustavy (a totéž my o něm).

Výklad vize 156 tři časové dimenze

vize 155 vylepšena takto :

Nějaká Pětitečka zde řekla větu : „*Rozpinani vesmiru od velkeho tresku potvrzuji pozorovani*“. O tisíc let před ním pozoroval jiný Pětipuntík, že sluníčko zapadá za kopec a proto tento Pětipuntík prohlásil pravdivý výrok : „slunce za-padá za kopec“ proto, protože to tak potvrzují“ (jeho) **POZOROVANI**. Měl pravdu, pozoroval to tak.

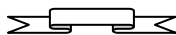
O tisíc let později pozoroval Pětitečka (z nějaké mrňavé planety) rozpínání vesmíru a...a pozoroval ho toto „rozpínání-zapadání za kopec“ jako vyhodnocení údajů, které dostal buď z nedokonalých přístrojů anebo získané hodnoty nedokonale vyhodnotil anebo je dobře vyhodnotil, ale podle vadné úvahy a vadné teorie. Za dalších 100 let přijde jiný Pětihvězda a prohlásí „to-a-to“, protože to potvrzují jeho pozorování. Čili v každé době máme nějakého Pětipuntíka, který tvrdí svou pravdu a to prý proto, že to tak ON pozoruje. Pozorovací fakta tedy nejsou rozhodující, ale logika, úroveň myslí, poznání, chápání a dle toho vyhodnocení je rozhodující.

Do čeho se vesmír rozpíná, řekl zde **POZITRON**. A Pětitečka (co ví všechno), řekl : “My "stvoreni" co se ve vesmíru nacházíme **nemuzeme nic vedet co bylo pred casem, kdyz cas nebyl !!!**. Je to prece naprosto logicke“.

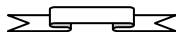
A já mu říkám, že logické je rovněž i toto :

Čas ve Třesku nevznikl ; čas je veličina nezadatelná, nezaměnitelná, nenahraditelná (mající také dimenze) ..., ale co vzniklo ve Třesku (což není výbuch, nýbrž „výkon zákona“ = změna stavu, je to **rozhraní** stavů předešlého a následného) je, že nastalo „plynutí“ času a to tak, že „hmotný bod svým posunem ukrajuje intervaly“ na časové dimenzi té veličiny ČAS. Každý hmotný bod svým posunem „po vesmíru“ ukrajuje intervaly po/na časové dimenzi a tím ON vnímá „tok času“. Čas „neplyne“, ale *plyneme* my po něm, po jeho dimenzi, my ukrajujeme intervaly „času“ tím jak se náš bod posouvá vesmírem. Takže my ukrajujeme intervaly a to nejen po délkové trajektorii, (která se pak do zvolené soustavy promítá do tří dimenzí délkových jako „tři složky bodu, konce vektoru“), ale přesně podobně ukrajujeme i intervaly na časové trajektorii našeho posunu vesmírem „po čase“ veličině ČAS ... jenže pak se z „koncového bodu trajektorie časové spouští tři složky času do tří dimenzí času, ale ... ale ... ale ze záhadných důvodů je natočena tak, že jsou všechny tři složky času – délky intervalů stále stejné, časový „tik“ je stejný to tří směrů (shodných s délkovými dimenzemi)...a časová soustava se vůči „časobodu posunu“ natáčí (mění-li těleso rychlost) tak, aby stále ty tři složky-intervaly byly stejně dlouhé. V každé soustavě základní jsou tři složky času stejně dlouhé a tento pozorovatel pak pozoruje raketu (vée se blíží céé) že se mu jedna ze tří složek „prodlužuje“ a to ve směru pohybu a druhé dvě nikoliv. **To je nutno rozluštit.** To vše svědčí o tom, že po Třesku v systému 3+3 dimenzí nastalo vlnění, křivení časoprostoru, což je jinými slovy „natáčení každé ze 6ti dimenzí vzájemně různě“ ; a tím pádem

I tento výklad co jsem řekl (a co ještě není dokonalý) je logický. V každé historické době je nějaký výklad pozorování logický podle úrovně chápání „ze stavu poznání dané doby“. I Newton si myslel, že na Slunci žijí lidé ... a nikdo ho neplival a nenazýval ho magorem...ani v jeho době, ani dnes.!!! To dělají jen gauneři s nízkým IQ.

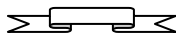

No, je tu od pana Streita zajímavá úvaha. Říkám >zajímavá< proto, že nechci říci :
nesouhlasím s tou řečí. A nechci to říci proto, že tato úvaha je dobrá (svými plusy i mínusy) k
evokaci dalších myšlenkových návrhů, nápadů. Já bych tedy tuto jeho „polopravdu“ doplnil-
rozšířil dalším kouskem „své polopravdy“ : I mě se nelíbí např. užití slova „relativní“ do fyziky
v tom duchu jak ho „už z tisíců výkladů chápeme“. Co to je vlastně relativní ? Když řeknu že
„Slunce zapadá za kopec“ , tak je to pravda anebo není ? Je to pozorováno anebo není ? Je to
relativní ? Co je pozorováno ? V každé historické době je něco *pozorováno* na jisté **kvalitativní**
úrovni. Pozorovaný fakt tedy není rozhodující (!), rozhodující je vyhodnocení toho faktu
mozkem a v duchu „soudobých uznaných“ teorií (prostě daný fakt není vyhodnocován
v duchu budoucích teorií, že...). Takže : Mě se nelíbí vydávat „jev dilatace a kontrakce“ za
„relativitu“...; čehože je ten ukaz relativitou ?... co je na něm relativní ? ... Prokáže-li se
v budoucnu, že „natahování“ délky tiku-intervalu času „tam na raketě“ je pouze v důsledku
pozorování pootáčení soustavy rakety tj. „úsečky času-intervalu tiku“ do pozorovatelný
sejmutého, pak to není nic relativního. - - Ani perspektivní sbíhání domů na ulici není relativní
a klííííd’o–pííííd’o to tak mohlo být nazváno, že .. že : človíček v dálce mrňavej 3 milimetry je
v blízkosti 2 metry – to není náááhodou „relativita“ ?

... ano, pochopenu látku má ten mozek, který začne (začne !!!!! začne !!!) pochybovat o dané věci. Šťourá se v tom a šťourá. (obrácenou zásadu mají na Aldebaranu : NEŠŤOURAT se v ničem, zákaz

myslet, zákaz šťourání do čehokoliv co světová fyzikální věda probádala) Většinou sice nic nevyšťourá, ale...z tisíce šťouralů se vždy vyklubá někdo, kdo něco nakonec vyšťourá ; tento princip "šťourání" do stavu "ted" dělá i příroda ve vývojové genezi : tak dlouho ona Příroda "šťourá" do mantinelových možností, kterou vybrat, aby se z ryby stal obojživelník, až tu možnost vybere-zvolí ; ostatních 999 možností (možných !!!!!!!!) zahodí. Kdybychom my neměli masu intelektuálů, kteří po celé zeměkouli šťourají, tak by se nové věci, nové poznatky nerodily. Jev "pochybovat" je na nejvyšším hrotu intelektu člověka.

Výklad vize 159

Autor: Navrátil Josef IP: 89.102.43.xxx **Datum:** 16.10.2007 17:23

No vidíš, Zdenku, a to je přesně to, po čem jsem pátral já kdysi a na co nyní stále apeluji, že : čas nezpomalil, nedilatoval „na raketě/v raketě“, ale v přístrojích pozemského pozorovatele. Čili dilatace „se zjeví, jeví“ v základní soustavě pozorovatele (pasované do klidu) >o tom< pozorovaném předmětu. My v naší soustavě a v našich přístrojích vidíme-pozorujeme dilataci času na raketě, ale na té raketě čas nedilatoval v její soustavě vlastní ..., velitel sám na sobě nepozoruje, že by se jemu pootáčela jeho soustava vůči němu samému. Ale pozorovatel na Zemi dostane informace z pootočené soustavy rakety tedy „dostane snímek dilatace času či kontrakce délky“ toho předmětu-rakety. Totiž ...pootočená soustava rakety se doslova „ofotí“ na foton a ten vyrazí směrem k Zemi a „nese informaci“ a po cestě už sám nepootáčí svou soustavou „fotonovou“ neb letí cééčkem a tak nám donese „snímek pootočené soustavy rakety“ do naší soustavy a tam to vyhodnotíme jako „dilataci času“ „kontrakci délky“ a relativní nárůst hmotnosti. Foton už nepootáčí svou soustavou „ při letu“ neb foton má konstantní rychlost : jednotkové poměry intervalů v čitateli ku jmenovateli. To jen nám se zdá, že se na tělese-raketě zpomaluje čas, když to těleso nabývá na rychlosti – ono pootáčí svou soustavou. A pootáčí jí tak dlouho až dosáhne céééčkové rychlosti a tím se pootočení dimenze délkové provede až o 90 stupňů , tedy vidíme přímkou před očima původně rovnoběžnou s očima jako kolmou do očí – při situaci skorokolmé do očí vidíme kontrahované úsečky do průmětny – našich očí. Na fotonu jsou naše dimenze pootočený o plných 90 stupňů, osa x se dostane na místo osy y .Obráceně je to s časem. (To je výklad na další příspěvek).

Autor: Navrátil Josef IP: 89.102.43.xxx **Datum:** 15.10.2007 22:43

Je mi líto, že vládne v české kotlině ta strašná lenost ..čekat pár minut na otevření ZIPky (90% fyziků to nečetlo pro tu lenost) ...a tam nakouknout na obrázky, např. zde <http://www.hypothesis-of-universe.com/index.php?nav=c> a tam 05

Vaše otázka byla dobrá. Jak víte, preferuji hypotézu o 3+3 dimenzích časoprostoru (obrázky toho 3+3 tam taky jsou) a tak se domnívám, že "ustanovíme-li" soustavu 3+3 D pro "základního pozorovatele", pak s raketou "odletí" také její "vlastní" soustava 3+3D. Pak v ní se může pootáčet např. jen jedna dimenze (vůči domácí soustavě) . Při jiných fyzikálních jevech pak 2 dimenze a jiných jevech až 3 dimenze. A také se pootáčí dimenze kombinovaně, např. jedna délková a jedna časová, nebo dvě délkové a jedna časová ...záleží jaký jev právě s tou raketou se děje či jaký pozorujeme ze/do základní soustavy.

Autor: Navrátil Josef IP: 89.102.43.xxx **Datum:** 14.10.2007 13:01

No, je tu od pana Streita zajímavá úvaha. Říkám >zajímavá< proto, že nechci říci : nesouhlasím s tou řečí. A nechci to říci proto, že tato úvaha je dobrá (svými plusy i mínusy) k evokaci dalších myšlenkových návrhů, nápadů. Já bych tedy tuto jeho „polopravdu“ doplnil-**rozšířil** dalším kouskem „své polopravdy“ : I mě se nelíbí např. užití slova „relativní“ do fyziky v tom duchu jak ho „už z tisíců výkladů chápeme“. Co to je vlastně relativní ? Když řeknu že „Slunce zapadá za kopec“ , tak je to pravda anebo není ? Je to pozorováno anebo není ? Je to relativní ? Co je pozorováno ? V každé historické době je něco *pozorováno* na jisté **kvalitativní úrovni**. Pozorovaný

Pánové, dovoluji, abych zde také utrousil něco moudra : Podle slovníku cizích slov slovo relativita má český význam: vztažnost, podmíněnost, podmíněná platnost. Myslím, že především poslední výraz vystihuje o co kráčí v STR. A zcela přesně se to hodí na to páně Navrátilovo "zapadání sluníčka za kopec". Jakkoliv to vypadá na výrok absolutní, opak je pravdou. Tušíte jakou obrovskou obvodovou rychlostí by se pohybovalo Slunce ve vzdálenosti 150 miliónů km, kdyby se ono mělo pohybovat k obzoru? Takže platí : sluníčko sice relativně zapadá za kopec, ale objektivně, rotující zeměkoule zakrývá svým obzorem siluetu slunce. Toto je flagrantní rozdíl mezi relativním výrokem a výrokem objektivním, neřkuli, absolutním.

Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Relativní vs. absolutní:

... potlesk..tlesk ...tak to by jsme měli tu relativitu (objasněnou). No a ..a co uděláme s tím pootáčením soustav ? Znova zopakují, že např. rudý posuv čar ve spektru např. kvasaru je důsledkem toho že soustava pozemského pozorovatele sejmula do své nastavené soustavy "spektrum" (totéž které se dá vyrobit laboratorně na zemi) ze soustavy kvasaru která je/byla pootočena. Důvodem a důkazem je, že posel - foton při "donášece" informace už nepootáčel svou fotonovou soustavou neb foton už má céééčkovou rychlost tedy jednotkovou. Ostatní tělesa co vůči sobě mění rychlost také mění pootáčení svých soustav a...a tím si jedna z nich "snímá" do svého "nehybného" stavu stav dilatace, nebo kontrakce, nebo změny hmotnosti díky pootáčení některých z kombinací zpřažených dimenzí "pozorované" soustavy.

Renormalizace je sice korektní ve výpočtech, ale né v "principech" ...ono výsledky Newtona jsou také v souladu s experimentem (takovým kterej já záměrně přichystám).....a v binomickém rozvoji když zadní členy zahodíte-zanedbáte, je to taky "korektní" postup ve fyzikálních výpočtech, ale zmršenina na principech ... asi tak jako lze nahradit parabolu sčítáním malých "lineárních" úseček. Matematika v rukou >neznaboha< dokáže z vesmíru udělat pěknou bramboračku.

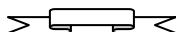
Pokud Vaše rigorózní renormalizace používá postup 'odsekávání' nekonečných hodnot, které primárně dává kvantová elektrodynamika, tak jak to popsal R.A. Aronov, tak je to jen účelový matematický švind. Vy totiž říkáte, že kvantová teorie je správná, (na mnoho desetinných míst) až když se 'rigorózní renormalizací' osekají nekonečné hodnoty, které z teorie primárně vycházejí. Teorie, která potřebuje takové "vylepšování" je z principu vadná. Nemyslíte, že by bylo principiální odmítnout takovou teorii a sestavit takovou, která nepotřebuje 'odsekávání' primárních výsledků. Ano, chápu, nemusíte mi odpovídat: Vy nemyslíte. Ono často všechno souvisí se vším: odstraníte jeden 'pilíř' stavby a spadne Vám celá stavba fyziky založená na falešných pilířích. A tak se ten falešný pilíř podepře renormalizací. Je to pohodlnější a snazší než vymýšlet pilíř, který nebude vyžadovat renormalizaci.

Tahle metoda by mohla najít uplatnění i jinde. Zatím pořád platí, že zlomek jehož jmenovatel je roven nule, nemá žádný smysl. S použitím metody

renormalizace to půjde: Nekonečno, které takový zlomek vyjadřuje prostě rozdělíme na empiricky získané konečno a zbylé nekonečno. Tohle zbylé nekonečno potom s použitím revoluční 'osekávací' metody odstraníme a dostaneme výsledek přesný třeba na 50 desetimístných míst. Asi si to nechám patentovat.

Autor: Navrátil Josef IP: 89.102.43.xxx Datum: 15.10.2007 14:06

Výtku, že nerozumím renormalizaci přijímám. Já - Navrátil si symbolicky vystačím s hyperbolou $\dots x \cdot y = 1 \dots$ kde dosadím za $x = 0$; za $y =$ nekonečno $\dots$, z čehož mi plyne pomůcka, že $\dots 1/\text{nekonečno} = 0/1 \dots$ a kde k neurčitým symbolům si přidám hvězdičku, což má pro čtenáře znamenat, že hodnota není nula, ale k nule se blíží, že hodnota není nekonečno, ale k nekonečnu se blíží ($1/\text{nekonečno} = 0/1$)

Výklad vize 160

Autor: Dušan Streit IP: 85.132.231.xxx Datum: 20.10.2007 11:42

<http://astro.sci.muni.cz/clanek.php?id=675>

Rychlost světla je prostě rychlost světla. Možná to není tak úplně pravda. Astronomové studovali záření přicházející ze vzdálené galaxie a zjistili, že vysokoenergetické záření gama doputovalo na Zemi o několik minut později než nízkonoenergetické fotony. Podle teorie relativity by se však všechny fotony měly pohybovat rychlostí světla – tudíž stejnou rychlostí.

Objev byl proveden pomocí nového teleskopu MAGIC, který je umístěný na horském vrcholu kanárského ostrova La Palma. Záření gama není možné na Zemi přímo detekovat. Při nárazu do zemské atmosféry, uvolní spršku částic, které při průchodu atmosférou vyvolávají čerenkovovo záření. To vzniká, když je rychlost pohybu částice větší než je v daném prostředí fázová rychlost světla. Je možné tyto částice detekovat a zpětně vypočítat směr a energii záření gama. Se 17 metrovým detektorem je MAGIC největším teleskopem tohoto typu. Mezinárodní tým vědců namířil teleskop na Markarian 501, galaxii vzdálenou 500 milionů světelných roků, která obsahuje supermasivní černou díru a která uvolňuje záření gama. To vzniká tak, že do černé díry padá více hmoty, než je schopna pojmout a ta ji uvolňuje v tzv. jetech, které z černé díry vylétají rychlostí blízkou rychlosti světla, včetně záření gama. Pokud dráha jetů protíná naši Zemi, je možné toto záření detekovat. Vědci dělí záření na vysokoenergetické a nízkonoenergetické fotony. Vzhledem k tomu, že všechny fotony byly vyzářeny ve stejný okamžik, očekávali bychom, že je budeme detekovat také ve stejném okamžiku. Vysokoenergetické fotony však dorazily o 4 minuty později.

Co se stalo? Nikdo neví... Dostali bychom se do oblasti teorie, kde prostor nemá definovatelnou podobu. **Muselo by zde dojít k oddělení prostoru a času od sebe.**

[reagovat](#)

Re: Další rána do klobouku:

Autor: Navrátil Josef IP: 89.102.43.xxx Datum: 20.10.2007 12:22

Dušane, pokus se pochopit (neb ty seš zarytec proti rychlosti světla jako absolutně poctivě konstantě konstant), že existuje-li vůbec rychlost, že některá musí být maximální. Která ? Ty věříš na rychlost vyšší než je to céééčko ? c^* větší c ??? Nikdo ho neviděl, nepozoroval a nedokázal...ba naopak. (!) Pokud tedy pochopíš, že céééčko je maximální možné v tomto vesmíru (a je jedno zda vesmír pro toto céééčko zvolil zrovna foton či jinou částici), pak si nazvi intervaly pro céééčko $c = 1/1$ a...a tam na ten foton postav pozorovatele. Víme, že ve vesmíru jsou rychlosti menší než toto céééčko, ale nevíme, které jsou $v = 0$. Každá soustava (která má

neznámé vééčko vůči něčemu ve vesmíru) která se pasuje do klidu, čili se jí „předepíše“ $v = 0$, tak ať má jakoukoliv rychlost "obecnou" (vůči něčemu neznámému ve vesmíru) ,tak vždy z této soustavy "klidové" vééé různé do céé lze pozorovat cééé , $c = 1/1$. Ale pozoroval někdo z fotonu jiná tělesa, aby určil vééčko ?? ...dokonce vééé = 0 ??? Já ve své hypotéze „tvrdím“, že rychlosti nadcéééčkové v tomto vesmíru neexistují **z principu tohoto poTřeskového stavu**, že stav cééé = $1/1$ se „pro tento vesmír“ mění na véééčka jen tehdy když „něco“ hmotní. Tedy vééé je důvodem existence hmoty..tedy „vše co hmotní“, to ztrácí cééčkovou rychlost a snižuje jí. (a změna cééčka na vééčko je opět důsledkem vlnění dimenzí každé jinak , pak nejednotkové poměry), Důsledkem véééčka je hmota, anebo hmota je příčinou véééčka.

[reagovat](#)

Re: Re: Další rána do klobouku:

Autor: Navrátil Josef IP: 89.102.43.xxx **Datum:** 20.10.2007 12:35

Dušane.Takže je nutné se zabývat takovými myšlenkami, které přednáším. Po Třesku „vše co hmotní“ nese vééčkovou rychlost. A co může po Třesku „zhmotnět“ byl-li vesmír před Třeskem pouze čistým časoprostorem naprosto nezvlněným, kde tím pádem céééčko neexistuje (natož vééčko). Céééčko je v takovém totálně plochém nezakřiveném časoprostoru také $c = 1/1$ čili intervaly jsou jednotkové, ale interval může být libovolný, tedy také 0, také 1 ; a také nekonečno. To vůůůůbec v takovém čistě totálně rovném plochém euklidovském rastru nelze zvolit jednotku, není k čemu. Takže céééčko se může měnit jen a jen a jen „křivením“ časoprostoru, tedy jeho vlněním, kteréžto pak zrealizuje nejednotkové poměry vééé = malý interval / velký interval. Véééčko je důsledkem zvlnění samotného časoprostoru. A princip křivení 3+3 D pak nese fyzikální stavy zvaná „pole“ libovolná pole ; a další křivení dimenzí už je vlnobalíčkování a tento „útvár zkompatifikovaných dimenzí“ už se pohybuje vesmírem „po dimenzích“ véééčkovou rychlostí.